

ประวัติความเป็นมา
ของหนังสือต่างๆ
ในพระคัมภีร์

โดย

ดร. จอห์น ไรส์

ประวัติความเป็นมาของหนังสือปฐมกาล

หนังสือปฐมกาล เป็นหนังสือเล่มแรกในห้าเล่มที่โมเสสเขียน ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นตะทูก (อพย 24:4; กตว 32:2; พบญ 31:9) คนต่างๆที่เขียนพระคัมภีร์ใหม่บอกว่าโมเสสเป็นผู้เขียนหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิม (มก 12:20; ลก 2:22; 5:14; 24:27, 44; ยน 1:17, 45; 7:19)

หนังสือปฐมกาลเริ่มต้นก่อนมีมนุษย์ที่สามารถเป็นพยานหรือบันทึกประวัติศาสตร์นั้นได้ คือเริ่มต้นเมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน เพราะฉะนั้นหนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่อัศจรรย์ ที่ได้รับจากพระเจ้า และที่ถูกต้องในทุกประการ พระคัมภีร์ประเสริฐยิ่งกว่าหนังสือเล่มอื่นๆทุกเล่ม แม้ว่าเป็นหนังสือเกี่ยวกับศาสนาหรือประวัติศาสตร์ก็ตาม พระคัมภีร์นั้นคล้องจองกัน อัศจรรย์ ไม่มีความผิดพลาด และจะอยู่เป็นนิตย์

พระเยซูคริสต์ทรงอ้างถึงหนังสือปฐมกาล (มธ 19:4-6; 24:37-39; มก 10:4-9; ลก 11:49-51; 17:26-29, 32; ยน 1:5; 7:21-23; 8:44-56) และพระเยซูตรัสว่าโมเสสเป็นผู้ที่เขียนหนังสือปฐมกาล (มธ 19:8; มก 10:3; ยน 7:21)

ในหนังสือปฐมกาลนี้เราพบรากฐานสำหรับความจริงทุกอย่างซึ่งอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ เช่นการที่มนุษย์ทำบาป การไถ่บาปด้วยโลหิต ความรอดโดยความเชื่อ พระเจ้าที่ทรงตอบคำอธิษฐาน การเสด็จมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และ "เชื้อสาย" ของหญิง (ซึ่งเล็งถึงการบังเกิดของพระเยซูคริสต์โดยสาวพรหมจารี)

เราทราบว่ากาลาดัตต์วัน เดือน ปีที่อยู่ในหนังสือปฐมกาลนั้นได้รับการดลใจจากพระเจ้า หนังสือเล่มแรกในพระคัมภีร์นี้บันทึกเรื่องนำท่วมโลกที่ทำลายทุกคนในโลกนั้นนอกจากครอบครัวเดียว นำท่วมนั้นได้ล้างเมืองทั้งหลาย และการพัฒนาของเมืองเหล่านั้นไปจากพื้นแผ่นดิน นำท่วมโลกนั้นเป็นเหตุที่มีกระดูกสัตว์ (fossil) และถ่านหินเป็นชั้นๆอยู่ใต้ดิน และนำท่วมนั้นทำให้แผ่นดินโลกมีการเปลี่ยนแปลงทั่วไป

ทฤษฎีแกรไฟเวลเฮา์สัน อ้างว่าหนังสือปฐมกาล (และทั้งห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิมด้วย) มาจากธรรมเนียมต่างๆและแหล่งอื่นๆ แต่ทฤษฎีนี้ถูกปฏิเสธโดยความจริงที่อยู่ในหนังสือปฐมกาล ทฤษฎีนี้ถูกสำแดงว่าเป็นความคิดอย่างโง่เขลาของคนที่ไม่เชื่อในพระ

เจ้า ซึ่งพวกนี้ “แก๊งลี้ม” (2 ปต 3:3-7) เรื่องของการเนรมิตสร้างโลกของพระเจ้า และเรื่องนำท่วมโลกที่ได้สอนไว้ในพระวจนะเล่มนี้ ที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า

ประวัติความเป็นมาของหนังสืออพยพ

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่สองในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้น ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทะทัก คำว่า “อพยพ” หมายความว่า “ออกไป” ในหนังสือปฐมกาล บทที่ 12-50 เราพบเรื่องเกี่ยวกับอับราฮัม พร้อมกับบุตร หลาน กับเหลนของตน พระเจ้าทรงทำพันธสัญญาไว้กับอับราฮัมว่า โดยเชื้อสายของอับราฮัม (ซึ่งคือพระเยซูคริสต์) ทุกประเทศในโลกนี้จะได้รับพระพร หนังสืออพยพบันทึกเหตุการณ์ที่ชนชาติอิสราเอลถูกปล่อยจากประเทศอียิปต์ การพ้นจากการเป็นทาสของเขา และการรวบรวมชนชาตินี้ให้เป็นประเทศ คือประเทศอิสราเอล พระเจ้าทรงรับประเทศนี้เป็นประเทศพิเศษ และทรงประทานพิธีต่างๆแห่งพระราชบัญญัติ ซึ่งจารึกไว้ในชีวิตของทุกคนในประเทศนี้ พิธีต่างๆเหล่านี้ เล็งถึงพระคริสต์และความรอดโดยความเชื่อ พิธีต่างๆเหล่านี้ (รวมทั้งเครื่องบูชา พวกปุโรหิต และคำพยากรณ์) ได้เล็งถึงพระเยซู

หนังสือโรม 9:4-5 ได้กล่าวถึงชนชาติอิสราเอลนี้ว่า “พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าและสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้าและพระสัญญาทั้งหลาย ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่นเหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดอวยพระพรเป็นนิรันดร์ เอเมน”

การลำดับวัน เดือน ปี ของอาจารย์เจมส์ อัสซูร์ ว่าพวกอิสราเอลอพยพจากประเทศอียิปต์ในปีก่อน ค.ศ. 1491 พิธีต่างๆแห่งพระราชบัญญัติ (เช่น เครื่องบูชา เทศกาล วันสะบาโต และพิธีสุหนัต) ที่พูดถึงในหนังสืออพยพนี้ ไม่ได้เป็นคำสั่งสำหรับพวกเราในสมัยนี้ “แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุตปลายของแผ่นดินโลก” (1 คร 10:11)

ประวัติความเป็นมาของหนังสือเลวินิตี

คำว่า เลวินิตี หมายความว่า "สิ่งที่เกี่ยวข้องกับเลวี" เล่มนี้เป็นเล่มที่สามในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้นโดยได้รับการดลใจจากพระเจ้า ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทะทุก เล่มนี้มีการอธิบายถึงหน้าที่พิธี การรับใช้ และเทศกาลต่างๆของพวกฮีบรู สิ่งเหล่านี้เป็นการเปรียบเทียบถึงความจริงซึ่งปรากฏชัดในพระคัมภีร์ใหม่ เวลาเราศึกษาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้เราจะเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้ได้เปรียบเทียบกับพระเยซูคริสต์ มีแต่พระเจ้าองค์เดียวที่สามารถตั้งการเปรียบเทียบแบบนี้ขึ้นมา ซึ่งเปรียบเทียบอย่างสวยงามถึงพระเยซูเจ้า

ในหนังสือ อพยพ พระเจ้าตรัสกับโมเสส "จากภูเขา" พระเจ้าทรงปรากฏในลักษณะเป็นเปลวไฟ พระสุรเสียงของพระเจ้ามี่ลักษณะเป็นฟ้าร้อง และประชาชนกลัวพระองค์ แต่ในหนังสือเลวินิตีนี้ พระเจ้าปรากฏอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุด และตรัสกับประชาชนจากพลับพลา คือจากพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุดแห่งพลับพลา นั้น พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระคุณ

ทั้งในสมัยนี้และในสมัยนั้น คือสมัย 2000 ปี ก่อนพระเยซูประสูติในโลกนี้ พระเจ้าทรงเปิดเผยถึงพระเมตตากฎหมายของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ และก่อนนั้นด้วยโดยใช้เครื่องหมายและแบบต่างๆซึ่งเปรียบเทียบถึงพระเยซูนั้น

พวกเลวีมาจากตระกูลเลวี ซึ่งพวกนี้ได้ใช้ชีวิตเป็นปุโรหิตและนมัสการพระเจ้า หนังสือเลวินิตีนี้ได้เปิดเผยถึงพระราชบัญญัติต่างๆเกี่ยวกับการรับใช้ในเล่มนี้ คำที่สำคัญคือ "ความบริสุทธิ์" ซึ่งเราเจอ 87 ครั้ง คำนี้เล็งถึงการแยกตั้งไว้ฝ่ายพิธีซึ่งเปรียบเทียบกับ การแยกตั้งไว้ฝ่ายจิตวิญญาณ

ประวัติความเป็นมาของหนังสือกันดารวิถี

เล่มนี้เป็นเล่มที่สี่ในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้น ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทะทุก เล่มนี้เรียกว่า "กันดารวิถี" เพราะว่าการนับจำนวนคนของอิสราเอลได้บันทึกไว้ในเล่มนี้ อีกชื่อหนึ่งสำหรับเล่มนี้ก็คือ "หนังสือเกี่ยวกับการเดินทาง" เพราะว่าเล่มนี้เริ่มต้นเมื่อประชาชนอิสราเอลอยู่ที่ภูเขาซีนาย แล้วสิ้นสุดลงเมื่อพวกเขาตั้งค่ายที่เขตแดนฝ่ายเหนือของประเทศโมอับที่แม่น้ำจอร์แดน และตอนนั้น

ชาวอิสราเอลกำลังวางแผนที่จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนแล้วเข้าไปอยู่ในแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับพวกเขา ตามประวัติศาสตร์เล่มนี้ต่อจากหนังสืออพยพ แล้วหนังสือเลวีนิติซึ่งเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของพระเจ้า อยู่ระหว่างสองเล่มนี้

มีอยู่สองบทที่บันทึกจำนวนคนของอิสราเอล คือบทที่ 1 และ 26 ที่เหลือบันทึกการเดินทางของชนชาติอิสราเอลจากภูเขาซีนายไปถึงแม่น้ำจอร์แดน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือพระราชบัญญัติ

เล่มนี้เป็นเล่มที่ห้าในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้น ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทะทัก เล่มนี้ได้บันทึกพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้าไว้เป็นครั้งที่สอง คือครั้งแรกอยู่ในหนังสืออพยพ บทที่ 20 และครั้งที่สองอยู่ในหนังสือพระราชบัญญัติ บทที่ 5 หนังสือพระราชบัญญัติส่วนใหญ่ได้บันทึกและอธิบายข้อกล่าวจากหนังสืออพยพ หนังสือเลวีนิติ และหนังสือกันดารวิถีซ้ำ

เล่มนี้บันทึกการปรึกษาของโมเสส และวิจารณ์ถึงการเดินทางของชาวอิสราเอลและคำสั่งของพระเจ้าต่ออิสราเอล หนังสือพระราชบัญญัติกล่าวถึงตอนที่พระเจ้าทรงทำสัญญาไมตรีไว้กับอิสราเอลเป็นครั้งที่สองที่ราบของโมอับซึ่งเกิดขึ้นก่อนที่อิสราเอลจะเข้าแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ โมเสส ซึ่งตอนนี้อายุ 120 ปี ได้กล่าวคำอำลาแก่ประชาชน ชีวิตของโมเสสได้ประสบความสำเร็จอย่างดี เขาอาศัยอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์ฟาโรห์เป็นเวลา 40 ปี แล้วเขาอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดียนเป็นเวลา 40 ปี และอีก 40 ปีเขานำพวกอิสราเอลในป่าซีนาย คือเขาได้นำสามล้านคนให้ย้ายจากประเทศอียิปต์ไปยังแผ่นดินอิสราเอล

พระคัมภีร์ใหม่อ้างถึงหนังสือพระราชบัญญัติมากกว่า 80 ครั้ง

“บางข้อในหนังสือพระราชบัญญัติแสดงความหมายอย่างลึกซึ้งดีกว่าคำเขียนของเดมอสแตนีส์ ซีซีโร พิท หรือเวบสเตอร์” (จาก Halley’s Bible Handbook, หน้า 150)

ประวัติความเป็นมาของหนังสือโยชูวา

หนังสือเล่มนี้ได้รับชื่อจากผู้นำของอิสราเอล คือโยชูวา บุตร นูน โยชูวาเป็นผู้นำของชาวอิสราเอลหลังจากที่โมเสสได้เสียชีวิต เล่มนี้เกี่ยวกับการที่ชนชาติอิสราเอลได้ชนะแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่เขา เพื่อพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือชาวอิสราเอล พระองค์ต้องการสองสิ่งจากพวกเขา คือเขาต้องมีความเชื่อในพระเจ้า และเขาต้องเชื่อฟังพระเจ้า แล้วพระเยโฮวาห์ได้ต่อสู้เพื่อเขา และโดยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พวกเขาได้ชนะแผ่นดินนั้น

ตามลำดับวัน เดือน ปี ของอาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ ระยะเวลาที่โยชูวาเป็นผู้นำของประเทศอิสราเอลนั้น คือ 26 ปี โยชูวาเป็นผู้นำตั้งแต่ปีก่อน ค.ศ. 1451 ตอนนั้นโยชูวากับคาเลบเป็นคนที่อายุมากที่สุดในชาวอิสราเอล ทั้งสองคนนี้มีอายุประมาณ 80 ปี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือผู้วินิจฉัย

หลังจากโยชูวาเสียชีวิตไปแล้ว พระเจ้าทรงใช้พวกผู้วินิจฉัยให้นำประเทศอิสราเอลต่อไป คือทรงใช้ผู้ชายสิบสองคนกับผู้หญิงหนึ่งคน ซึ่งทั้งสิบสามคนนี้อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า พวกนี้ครอบครองเพื่อพระเจ้า และส่วนมากเขาสามารถช่วยชาวอิสราเอลให้พ้นจากการกดขี่ ผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายคือชามูเอล ซึ่งชามูเอลนั้นเป็นมหาปุโรหิตด้วย "หนังสือเล่มนี้บันทึกเจ็ดครั้งที่อิสราเอลทิ้งพระเจ้า เจ็ดครั้งที่อิสราเอลอยู่ใต้อำนาจของประเทศเจ็ดประเทศที่ไม่รู้จักพระเจ้า และเจ็ดครั้งที่พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นจากอำนาจของประเทศเหล่านั้น" (จากคำนำถึงหนังสือผู้วินิจฉัยของอ.สโควฟีลด์) เล่มนี้พรรณนาถึงสภาพของอิสราเอลว่า "ในสมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้อนในสายตาของตนเอง" (21:25) สมัยนั้นประชาชนไม่แสวงหาพระเจ้าและไร้ศีลธรรม

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 305 ปี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือนางรูธ

หนังสือเล่มนี้ได้รับชื่อจากวีรสตรีของเรื่องนี้ คือนางรูธ หนังสือนางรูธเล่าเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวหนึ่งในอิสราเอล ซึ่งเรื่องนี้เกิดขึ้นในสมัยของพวกผู้วินิจฉัย เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สวยงามและสำคัญ เพราะนางรูธ ซึ่งเป็นชาวโมอับ ได้เป็นทวดของกษัตริย์ดาวิด เพราะฉะนั้นเขาเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์ เหมือนอย่างนางราหับ (ซึ่งแต่ก่อนเป็นหญิงแพศยา) เป็นคนต่างชาติและเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์เช่นกัน

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 10 ปี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 ซามูเอล

หนังสือเล่มนี้ได้บันทึกชีวิตของซามูเอล ซึ่งเป็นผู้วินิจฉัยคนสุดท้าย และได้บันทึกการเริ่มต้นของอาณาจักรอิสราเอลโดยกษัตริย์ซาอูลเป็นผู้นำ ซามูเอลเป็นศาสดาพยากรณ์คนแรกที่เรียกกันว่าศาสดาพยากรณ์เขียน แต่บทที่ 25 ของเล่มนี้กล่าวถึงความตายของซามูเอล หนังสือทลมัดได้กล่าวว่าซามูเอลเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ซึ่งเขาอาจจะเขียนบทที่ 1 ถึง 24 เท่านั้น หนังสือ 1 พงศาวดาร 29:29 พูดถึง "หนังสือของซามูเอลผู้ทำนาย" เพราะฉะนั้นซามูเอลได้เขียนบางส่วนของพระคัมภีร์ ซามูเอลเกิดในตระกูลเลวี (1 พศด 6:33-38) เล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอลตั้งแต่สมัยของผู้วินิจฉัยจนถึงการตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ ในเล่มนี้เราได้พบดาวิด ซึ่งพร้อมกับอับราฮัมกับโมเสส เป็นคนสำคัญมากในพระคัมภีร์เดิม

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 ซามูเอล

หนังสือเล่มนี้ต่อจากหนังสือ 1 ซามูเอล ทั้งสองเล่มนี้สามารถร่วมเป็นเล่มเดียวกันได้ และได้รับชื่อจากศาสดาพยากรณ์ซามูเอล หนังสือ 1 ซามูเอล 25:1 ได้บันทึกความตายของซามูเอล เพราะฉะนั้นเราคาดว่าซามูเอลไม่ได้เป็นคนเดียวที่เขียนทั้งสองเล่มนี้ หนังสือ 1 พงศาวดาร 29:29 สอนว่าศาสดาพยากรณ์กาดและนาธานได้เขียนประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งสองเล่มนี้ดูเหมือนว่าได้

รับการตลใจจากพระเจ้า ดังนั้นเราเชื่อว่ากาดกับนาอันได้เขียนต่อจากซามูเอลจนเรื่องนี้สำเร็จ หนังสือ 1 ซามูเอล 22:5 ได้กล่าวถึงกาด ซึ่งเป็นผู้ทำนายหรือศาสดาพยากรณ์ และกล่าวถึงเขาอีกครั้งหนึ่งในบทสุดท้ายของหนังสือ 2 ซามูเอล และหนังสือ 2 ซามูเอลได้พูดถึงนาอันหลายครั้ง

เล่มนี้อาจจะมีชื่ออีกว่า "หนังสือของกษัตริย์ดาวิด" เพราะว่ามันได้กล่าวถึงการครอบครอง ความบาป และการลงโทษของดาวิด แต่สำคัญที่สุดคือว่า เล่มนี้เป็นพระวจนะของพระเจ้า ทุกๆคำได้บันทึกไว้ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตลใจผู้เขียน (2 ปด 1:21)

เล่มนี้กล่าวถึงการตั้งอาณาจักรของกษัตริย์ดาวิด ครั้งแรกที่เมืองเฮโบรนเพื่อปกครองเหนือยูดาห์ และครั้งที่สองที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อปกครองเหนืออิสราเอลทั้งหมด ในเล่มนี้เราเห็นความเข้มแข็งและความอ่อนกำลังฝ่ายจิตวิญญาณของดาวิด และเราได้พบพระสัญญาของพระเจ้าต่อดาวิดว่า พระเยซูคริสต์จะตั้งอาณาจักรตลอดไปเป็นนิത്യบนบัลลังก์ของดาวิด เล่มนี้กล่าวถึงสมัยปกครองของดาวิดเกือบทั้งหมด

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์

เราไม่รู้ว่าใครเขียนหนังสือเล่มนี้ หนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์พูดถึงความตายของกษัตริย์ดาวิด การปกครองของกษัตริย์ซาโลมอน การที่ซาโลมอนนมัสการรูปเคารพต่างประเทศ และการแบ่งอิสราเอลเป็นสองอาณาจักรในสมัยของกษัตริย์เรโหโบอัม เล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ทั้งหลายของยูดาห์จนถึงกษัตริย์เยโฮรัม และประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ทั้งหลายของอิสราเอลจนถึงกษัตริย์อาหัสยาห์ เป้าหมายของหนังสือ 1 และ 2 พงศ์กษัตริย์ คือบันทึกประวัติศาสตร์ของอิสราเอลตั้งแต่สมัยที่อิสราเอลเจริญมากที่สุด จนถึงการสิ้นสุดลงของประเทศนั้น หัวเรื่องของสองเล่มนี้คือว่า พระเจ้าจะทรงอวยพระพรกษัตริย์และประชาชนเมื่อเขารักษาพันธสัญญาของพระองค์ไว้ และพระเจ้าจะทรงลงโทษผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระองค์ หนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์บันทึกชีวิตของอาหับและเอลีซาห์ด้วย

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่ม

นี่คือ 118 ปี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 พงศ์กษัตริย์

หนังสือ 2 พงศ์กษัตริย์บันทึกประวัติศาสตร์ของยูดาห์และอิสราเอลต่อจากหนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์ จนถึงสมัยที่ทั้งสองอาณาจักรนี้สิ้นสุดลงและประชาชนเป็นเชลย เล่มนี้ได้บันทึกการที่เอลียาห์ขึ้นสวรรค์โดยพายุ และการรับใช้กับการอัศจรรย์ของเอลีชา ในสมัยนี้ ศาสดาพยากรณ์สองคน คืออาโมสและโฮเซยา ได้พยากรณ์ในอิสราเอล และในยูดาห์พระเจ้าทรงใช้ศาสดาพยากรณ์หลายคน คือโอบาดีห์ โยเอล อิสยาห์ มีคาห์ นาสูม ฮาบากุก เศฟันยาห์ และเยเรมีย์ อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 308 ปี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 พงศาวดาร

เราไม่รู้ว่าใครเขียนหนังสือเล่มนี้ แต่ตามธรรมเนียมของพวกยิว เอสราเป็นผู้เขียน หนังสือ 1 และ 2 พงศาวดารรวมเป็นเล่มเดียวในพระคัมภีร์ของพวกยิว ทั้งสองเล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของอิสราเอลสมัยเดียวกันกับหนังสือ 1 และ 2 ซามูเอล และหนังสือ 1 และ 2 พงศ์กษัตริย์ คือตั้งแต่ความตายของซาอูล จนถึงเวลาที่อิสราเอลกับยูดาห์เป็นเชลย บางเรื่องที่อยู่ในหนังสือซามูเอลและพงศ์กษัตริย์ก็อยู่ในทั้งสองเล่มนี้ และบางเรื่องไม่อยู่ บทที่ 1 ถึง 9 ของเล่มนี้ส่วนใหญ่เป็นลำดับวงศ์ อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 41 ปี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 พงศาวดาร

หนังสือ 2 พงศาวดารนี้พรรณนาการปกครองของกษัตริย์ซาโลมอนและอีก 17 รัชกาล อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 427 ปี เล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของอิสราเอลจนถึงเวลาที่เขาเป็นเชลย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือเอสรา

มีอยู่หกเล่มในพระคัมภีร์เดิมที่เขียนขึ้นหลังจากยูดาห์กลับ มาจากการเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน คือเอสรา เนหะมีย์ เอสเธอร์ อีกรักย เศคาริยาห์ และมาลาคี

ในปีก่อนค.ศ. 536 กษัตริย์ไซรัสของบาบิโลนสั่งพวกยิวที่มีความประสงค์ให้กลับไปยังแผ่นดินอิสราเอล และสร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นมาใหม่ พวกยิวหลายคนได้กลับไปยังแผ่นดินอิสราเอล และสร้างพระวิหารขึ้นมาใหม่ โดยผู้นำคือเศรุบบาเบลซึ่งเป็นเจ้าเมืองและเอสราซึ่งเป็นอาลักษณ์ หลังจากนั้นเนหะมีย์นำอีกพวกหนึ่งกลับไปแล้วสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมา และได้ตั้งพวกยิวขึ้นให้เป็นประเทศอีก

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 80 ปี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือเนหะมีย์

หนังสือเล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของการสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมา หลังจากเศรุบบาเบลกับพวกยิวสร้างพระวิหารใหม่เสร็จแล้ว อีกประมาณ 90 ปีต่อมา เนหะมีย์ได้รับอนุญาตจากกษัตริย์ให้กลับไปสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม ให้ตั้งกรุงเยรูซาเล็มนั้นเป็นเมืองหลวง และให้ตั้งอิสราเอลเป็นประเทศอีก ครั้นเนหะมีย์ได้นำพวกยิวอีกพวกหนึ่ง ซึ่งมีจำนวนคนมากกว่าพวกยิวในสมัยของเอสราให้กลับไปด้วย กำแพงกรุงเยรูซาเล็มนั้นได้ถูกทำลายมากกว่า 100 ปีก่อนเวลานั้น ในตอนที่ยูดาห์ถูกนำไปยังบาบิโลนให้เป็นเชลย (2 พศต 36:19)

ที่บอกว่ามากกว่า 100 ปีนั้น ก็คือใน 2 พศต 36:21 อิสราเอลอยู่ที่บาบิโลนเป็นเวลา 70 ปีแล้ว แล้วต้องบวกรวมรัชการสามสมัย คือกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ดาร์อิัส และกษัตริย์อาทาสูเอรัส (อสร 4:5-8) แล้วบวกอีก 20 ปีในรัชการของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส (นหม 2:1) เอสราได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 14 ปีก่อนเนหะมีย์ (ให้เปรียบเอสรา 7:7 กับเนหะมีย์ 2:1)

เนหะมีย์ไปที่กรุงเยรูซาเล็มในปีก่อนค.ศ. 446 อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 11 ปี

“ระยะเวลาของสองเล่มนี้ คือเอสรา กับเนหะมีห์ ประมาณหนึ่งศตวรรษ เพราะว่าเรื่องของเอสราเริ่มต้นในปีแรกของกษัตริย์ไซรัส ในปีก่อนค.ศ. 538 และเรื่องของเนหะมีห์สิ้นสุดลงหลังจากปีที่ 32 ของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ในปีก่อนค.ศ. 432” (จาก Topical Index and Digest of the Bible, โดยมอนเซอร์)

ประวัติความเป็นมาของหนังสือเอสเธอร์

ในประเทศเปอร์เซีย พวกยิวซึ่งเป็นเชลยที่นั่น เกือบถูกทำลายหมด เรื่องที่สวयงามนี้ได้เล่าให้ทราบว่าพระเจ้าทรงช่วยให้รอดพ้นได้อย่างไร คือเรื่องเกี่ยวกับนางเอสเธอร์กับโมรเดคัย

เรื่องนี้เกิดขึ้นหลังจากเศรุบบาเบลกับพวกเขาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และก่อนเอสรากับเนหะมีห์ได้รับอนุญาตจากกษัตริย์ให้ไปยังแผ่นดินอิสราเอล เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ประเทศเปอร์เซีย กษัตริย์ไซรัส และกษัตริย์ดาริอัสที่ 1 ได้เสียชีวิตไปแล้ว กษัตริย์อาหสุเอรัส บุตรชายของดาริอัสที่ 1 กำลังปกครองอยู่ กษัตริย์อาหสุเอรัสนี้ บางคนคิดว่าเป็น เซอร์ซีส และบางคนคิดว่าเป็น ดาริอัส ไฮสท์ทาสฟิส กษัตริย์อาหสุเอรัสเป็นผู้กดขี่ที่มักมากในกาม โลเล และโหดร้าย ทหารเรือของท่านซึ่งมีจำนวนมากได้แพ้ทหารเรือของประเทศกรีกซึ่งมีจำนวนน้อยที่เมืองซาลามิส ในปีก่อนค.ศ. 480 เอสราพูดถึงท่านในหนังสือเอสรา 4:6 บุตรชายของอาหสุเอรัส คืออาร์ทาทเซอร์ซีส ได้ปกครองต่อจากบิดา พระเจ้าได้พูดถึงอาร์ทาทเซอร์ซีสนี้ในบทสุดท้ายของหนังสือเอสราและในหนังสือเนหะมีห์

ประวัติความเป็นมาของหนังสือโยบ

หนังสือโยบอาจจะเป็นหนังสือเก่าแก่ที่สุดในพระคัมภีร์ เพราะว่าหนังสือโยบไม่ได้กล่าวถึงประเทศอิสราเอล แผ่นดินคานาอัน พระราชบัญญัติของโมเสส พวกศาสดาพยากรณ์ พระสัญญาของพระเจ้า วันสะบาโต พิธีสühนต์ และเวลาที่พระเจ้าทรงนำพวกอิสราเอลให้ออกจากประเทศอียิปต์ เพราะฉะนั้นเราเชื่อว่าหนังสือโยบถูกเขียนขึ้นก่อนแผ่นดินทุก

หนังสือโยบไม่ใช่เรื่องสมมุติแต่เกี่ยวกับคนหนึ่งที่เคยอยู่บนโลกนี้ โยบเป็นคนที่พระเจ้าถือว่าเป็นคนที่ดีมากเท่ากับโนอาห์และ

ดาเนียล (อสค 14:14, 20) เขาเป็นคนมั่งมี และเป็นคนชอบธรรมที่อยู่ในตำบลดูส

หนังสือโยบนี้ซึ่งเป็นบทกวีได้อธิบายละเอียดถึงปัญหาของคนชอบธรรม เล่มนี้พรรณนาการที่โยบสอบถามพระเจ้าหลังจากโยบเกิดภัยหลายอย่างในชีวิตของเขา ซึ่งโยบถามพระเจ้าว่า ทำไมคนชอบธรรมจะต้องมีปัญหา คำถามนี้เป็นปัญหาสำหรับมนุษย์เราทุกคน (โยบ 1:8)

ระยะเวลาของหนังสือโยบนี้เป็นประมาณ 1 ปีหรืออาจจะน้อยกว่า 1 ปี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือสดุดี

หนังสือสดุดีประกอบด้วยบทเพลงและบทกวี 150 บท เล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ได้ถูกเขียนขึ้นในลักษณะเป็นเล่มเดียว แล้วหลังจากนั้นคนที่มีความปรารถนาดีได้แบ่งเล่มเหล่านั้นเป็นบท และข้อต่างๆเพื่อจะช่วยให้ใช้เล่มเหล่านั้นอย่างสะดวกขึ้น

ถึงแม้ว่าเราเรียกเล่มนี้ว่า "เพลงสดุดีของดาวิด" กษัตริย์ดาวิดไม่ได้เขียนทุก ๆ บทในหนังสือสดุดีนี้ อาสาฟได้เขียนบทเพลง 12 บท (50; 73-83) เอธานได้เขียนบทเพลงหนึ่งบท (89) โมเสสได้เขียนบทเพลงบทเดียว (90) และบทเพลงบางบทเราไม่รู้ว่าใครเป็นผู้เขียน แต่กษัตริย์ดาวิดได้เขียนบทเพลงส่วนใหญ่

วิธีแต่งบทกวีของพวกเขาเป็นดังนี้ เขาใช้คำสัมผัส ประโยคคู่ ประโยคซ้ำ และประโยคที่มีความหมายตรงกันข้าม บทเพลงส่วนใหญ่เป็นคำอธิษฐานและคำสรรเสริญ แต่บางบทเป็นคำพยากรณ์ มีคำพยากรณ์หลายข้อเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ (สดด 2; 22; 69:8-9 ให้เปรียบกับ ลก 24:25-26)

บทเพลงทุกบทมาจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากมนุษย์ที่เขียนขึ้น พระเจ้าทรงพอใจผู้เขียนและเขาเขียนตามการตรึงใจนั้น หนังสือสดุดีนี้มั่งคั่งด้วยเรื่องการถวายตัวต่อพระเจ้า การอธิษฐาน การสรรเสริญพระเจ้า การแนะนำ และการช่วยเหลือ คริสเตียนควรท่องจำบทเพลงบางบททั้งหมด และบางข้อจากบทเพลงอื่น ๆ

ประวัติความเป็นมาของหนังสือสุภาษิต

หนังสือสุภาษิต เหมือนอย่างทุกเล่มในพระคัมภีร์ ได้รับการดลใจจากพระเจ้า เล่มนี้เริ่มขึ้นด้วยคำว่า "สุภาษิตของซาโลมอน" ซึ่งอาจจะหมายความว่าซาโลมอนรวบรวมสุภาษิตหลายข้อ และไม่ได้เขียนขึ้นเองทั้งหมด แต่ซาโลมอนเป็นผู้ที่เขียนสุภาษิตเหล่านี้ ส่วนใหญ่ที่เราเห็นในสุภาษิต 1:1 และ 25:1 และให้เปรียบกับ 1 พกษ 4:29-32 สองบทสุดท้ายถูกเขียนขึ้นโดยผู้อื่น ตามที่กล่าวไว้ในสองบทนั้น

"คนของเฮเซเคียห์" ได้รวบรวมสุภาษิตต่างๆในบทที่ 25-29 แต่ยังคงเรียกสุภาษิตนั้นว่า "สุภาษิตของซาโลมอน" อากูร์เป็นผู้ที่เขียนบทที่ 30 และกษัตริย์เลมเอลเป็นผู้ที่เขียนบทที่ 31 แต่ข้อ 10-31 ของบทสุดท้ายมีหัวเรื่องที่ต่างกับกับข้อ 1-9 ของบทนั้น และผู้เขียนอาจจะตั้งใจให้สองหัวเรื่องนี้อยู่คนละบท

หนังสือสุภาษิตเป็น "คำแห่งสติปัญญา" คือเป็นคำแนะนำที่รวบรวม มีค่ามาก และได้รับการดลใจจากพระเจ้า ซึ่งสามารถช่วยทุกคนได้ หนังสือสุภาษิตนี้เป็นสุภาษิตตามหลักจรรยาที่ขัดเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของคนทั่วไป

อ.มาร์ติน ลูเตอร์ เรียกหนังสือสุภาษิตว่า "หนังสือแห่งการประพฤติดี" อ.คอลลิดจ์ เรียกเล่มนี้ว่า "คู่มือที่ดีที่สุดสำหรับรัฐบุรุษ" อ.ติน แสตนลีย์เรียกหนังสือนี้ว่า "ปรัชญาแห่งชีวิตประจำวัน" อ.อังกัส ไดกล่าว่า "หนังสือสุภาษิตเป็นหนังสือสำหรับจรรยาประจำวัน เหมือนอย่างหนังสือสติดีเป็นหนังสือสำหรับการสรรเสริญพระเจ้า" อ.บริติจิส อธิบายว่า "เล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ยกย่องตำแหน่งสูงของเรา และหนังสือสุภาษิตสอนว่าเราควรประพฤติอย่างไรในตำแหน่งนั้น" อ.โอทินเจอร์ บอกว่า "หนังสือสุภาษิตอธิบายชีวิตของพระเยซู ชัดมาก" (จาก Christian Workers Commentary, โดยอ.เจมส์ เกรย์)

ประวัติความเป็นมาของหนังสือปัญญาจารย์

ผู้เขียนเล่มนี้คือกษัตริย์ซาโลมอน (1:1, 12) หนังสือปัญญาจารย์บันทึกการชัก เหตุผลของผู้ที่มีสติปัญญา ซึ่งการบันทึกนั้นได้รับการดลใจจากพระเจ้า บางครั้งพระคัมภีร์อ้างคำพูดของซา-ตานและบางครั้งได้อ้างคำพูดของมนุษย์ พระคัมภีร์ได้อ้างและบันทึก

อย่างถูกต้องตามคำพูดนั้น แต่ไม่ได้สนับสนุนให้เราประพฤติตาม
กิริยาท่าทางและการประพฤติทุกอย่างที่อยู่ในพระคัมภีร์นั้น

ดร. เจมส์ เอ็ม เกรย์ กล่าวว่า "พระคัมภีร์ได้รับการดลใจ
จากพระเจ้าได้อย่างไร? คำตอบคือว่า ไม่ใช่คำพูดหรือกิจการของ
มนุษย์ที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า แต่การบันทึกต่างหากที่ได้รับการ
ดลใจนั้น ไม่ใช่คำพูดทุกคำที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เป็นความ
จริง แต่ได้บันทึกคำพูดนั้นไว้อย่างถูกต้อง อย่างนั้นแหละจึงเรียกร
บันทึกนั้นว่าพระวจนะของพระเจ้า คือพระเจ้าบันดาลให้เขียนว่า คน
หนึ่งมีความรู้สึกอย่างไร หรือเขาพูดอะไร ซึ่งการบันทึกถึงความรู้สึก
และคำพูดของเขานั้นเป็นการบันทึกโดยพระเจ้าเป็นผู้นำ ซึ่งเป็น
ความหมายของการดลใจจากพระเจ้า" (จาก Christian Worker's
Commentary, โดย เจมส์ เอ็ม เกรย์, หน้า 233)

เราไม่ควรคิดว่าคำพูดทุกคำของซาโลมอนจะถูกต้องเหมือน
ที่เราไม่ควรคิดว่าคำพูดของกามาลิเอลในกิจการ 5:34-39 ถูกต้อง
หรือคำพูดของหุซัยใน 2 ซามูเอล 17:7-15 ถูกต้อง ถึงแม้ว่าทั้ง
กามาลิเอลและหุซัยเป็นผู้ที่มีสติปัญญา พระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่าคำพูด
ของเขาได้รับการดลใจจากพระเจ้า แต่พระคัมภีร์นั้นเพียงแต่บันทึก
คำพูดของเขาไว้อย่างถูกต้อง

หนังสือปัญญาจารย์นี้บันทึกการใช้เหตุผลของมนุษย์ผู้หนึ่ง
ที่อยู่ "ใต้ดวงอาทิตย์" (1:3; 2:11, 22; 4:3, 7; 5:13; 6:1, 12;
8:15; 9:6, 9, 13; 10:5) ในเล่มนี้มี "ถ้อยคำของปัญญาจารย์" คือ
ซาโลมอนได้กล่าวถึงสิ่งที่ท่านเห็น ความคิดในใจของท่าน และการ
สรุปรวมของท่าน คำกล่าวหลายข้อประกอบด้วยสติปัญญาจริง แต่ไม่มี
มนุษย์ผู้ใดโดยพึ่งสติปัญญาและความรู้ของตัวเองและไม่พึ่งการเปิด
เผยจากพระเจ้า สามารถกล่าวถูกต้องเสมอ ปัญญาจารย์ 1:1 ประ
ภาคว่าคำเหล่านี้เป็นคำของซาโลมอน

ช่วยอ่านเล่มนี้ทั้งหมดโดยนึกถึงสิ่งเหล่านี้ แล้วจะรู้ว่า
กิจการดีที่สุดของมนุษย์ สติปัญญาของมนุษย์ และความดีของมนุษย์
ทั้งสิ้นก็อันิจจริงถ้าหากว่าเราพึ่งในสิ่งเหล่านั้นและไม่พึ่งในพระเจ้า
เราทุกคนต้องให้สติปัญญาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์นำชีวิตของเรา
และเราต้องให้ความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์ประทานสิ่งสารพัดที่
เราต้องการ

ประวัติความเป็นมาของหนังสือเพลงซาโลมอน

พอถึงสมัยของเอสรา พวกยิวยอมรับว่าหนังสือเพลงซาโลมอนเป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ โจซีฟัสนับว่าเล่มนี้ได้รับการดลใจจากพระเจ้าและเป็นส่วนหนึ่งของเซปทูเจต

กษัตริย์ซาโลมอนแต่งบทเพลง 1005 บท (1 พกษ 4:32) แต่เพลงเดียวที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าและยังอยู่คือ "เพลงของซาโลมอน" ซึ่งอาจจะถูกเขียนขึ้นในช่วงแรกในชีวิตของท่าน พระเจ้าทรงใช้มนุษย์ที่อ่อนกำลังให้สอนบทเรียนฝ่ายจิตวิญญาณ ในเล่มนี้ กษัตริย์ซาโลมอนเปรียบกับพระเยซูคริสต์ ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอน (มธ 12:42) เล่มนี้ไม่ได้เป็นประวัติศาสตร์ เรื่องที่บรรยาย หรือเรื่องจริงจากชีวิตของซาโลมอน แต่เป็นเรื่องเปรียบเทียบหลายเรื่อง มัทธิว เฮ็นริกกล่าวว่า "เล่มนี้เป็นคำอุปมา ซึ่งทำให้คนที่ไม่รักพระเจ้าเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้ายากขึ้น แต่สำหรับคนที่รักพระเจ้านั้นเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าชัดเจนและชื่นใจ"

เพื่อให้มนุษย์เข้าใจถึงเรื่องความรักและความสามัคคีธรรมของพระเจ้า พระองค์ต้องใช้เรื่องจากชีวิตประจำวันนี้เป็นการเปรียบเทียบ เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงเปรียบกับเจ้าบ่าว อิสราเอลเปรียบกับเจ้าสาว คือเป็นเจ้าสาวของพระเจ้า ในพระคัมภีร์ใหม่พระเยซูทรงเปรียบกับเจ้าบ่าว (มธ 22:1; 25:1-13; ลก 5:35) อ.เปาโลต้องการให้พวกคริสเตียนเป็นพรหมจารีบริสุทธิ์ซึ่งถวายแด่พระคริสต์ (2 คร 11:2)

ในเล่มนี้เราเห็นพระเจ้าเปรียบกับพระบิดาแห่งความรัก ปุโรหิต ผู้เลี้ยง และกษัตริย์

จงอ่านหนังสือเพลงซาโลมอนด้วยความอ่อนน้อม ขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยให้เข้าใจลึกซึ้งกับพระองค์ หนังสือสดุดี 45 มีตัวอย่างคล้ายกับเล่มนี้

ประวัติความเป็นมาของหนังสืออิสยาห์

อิสยาห์เป็นบุตรชายของอามอส (1:1; 2:1; 13:1; 20:2; 37:2) พระเจ้า ซึ่งเลือกเขาไว้ก่อนที่เขาเกิด ได้ทำให้เขาเป็น "ลูกศรขัดมัน" (49:2) เขารับใช้พระเจ้าในรัชกาลของกษัตริย์อัสซิริยาห์

โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์

อิสยาห์ได้ประกาศพระคำของพระเจ้า และได้เตือนยูดาห์ว่า พระเจ้าจะทรงทำลายเขาเพราะเหตุความบาปของเขา พระคัมภีร์ใหม่ ได้อ้างถึงหนังสืออิสยาห์ประมาณ 20 ครั้ง หนังสืออิสยาห์ยาวกว่า หนังสือพยากรณ์อื่นๆ และมีคำพยากรณ์ถึงพระเยซูสมบุรณ์กว่าเล่ม อื่นๆ หนังสืออิสยาห์ได้พยากรณ์ถึง “ความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมีภายหลัง” (1 ปต 1:11) หนังสืออิสยาห์มีคำ สอนเรื่องความรอดและการไถ่บาปมากกว่าเล่มอื่น ๆ ในพระคัมภีร์ เดิม

การใช้ภาษาในหนังสืออิสยาห์ไพเราะกว่าเล่มอื่น ๆ ในพระ คัมภีร์ บางส่วนของเพลง Messiah ของจอร์จ เฟรเดอริก แฮนดล มาจากเล่มนี้โดยตรง

อาจารย์บางคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าอ้างว่าอิสยาห์เขียนบทที่ 1- 40 แต่มีอีก 1 หรือ 2 คนที่ได้เขียนบทที่ 41-66 ความคิดนี้ไม่ได้มา จากหนังสืออิสยาห์หรือจากข้อมูลใดๆ แห่งประวัติศาสตร์ พระคัมภีร์ ใหม่ได้อ้างถึงข้อความจากบทที่ 41-66 เป็นเวลา 8 ครั้ง และทุกครั้ง ได้ใช้คำว่า “ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” “อิสยาห์ได้ กล่าวอีกว่า” หรือ “อิสยาห์กล่าวไว้ว่า” เมื่อพระเยซูคริสต์อยู่บนโลก นี้ พระองค์ได้รับรองว่าหนังสืออิสยาห์ทั้งเล่มเป็นพระคำของพระเจ้า พระเยซูได้อ้างข้อความจากบทที่ 61 ข้อ 1-2 แล้วตรัสว่า อิสยาห์ เป็นผู้เขียนไม่ใช่คนหนึ่งในสมัยพวกมัดคาบี หรือหลังสมัยนั้น หลัง จากพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย พวกอัครสาวกได้อ้างข้อ ความต่างๆ จากเล่มนี้เมื่อเขาประกาศ ซึ่งแสดงว่าหนังสืออิสยาห์เป็น พระคำของพระเยซูว่า ถ้าผู้ใดจะเชื่อว่าเป็นอีก 1 หรือ 2 คนได้ช่วยกัน เขียนหนังสืออิสยาห์ เขาจะต้องกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เชื่อพระคัมภีร์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะหาวิธีอ้างว่าพระคัมภีร์ไม่เป็นพระวจนะของ พระเจ้า” พระเยซูตรัสว่า “โอ คนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรร- ดาศาซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” (ลก 24:25) คริสเตียน ไม่ควรให้เกียรติคนใดที่พระเยซูทรงเรียกว่าเป็นคนเขลา

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าการรับใช้ของอิสยาห์ได้ใช้ เวลา 41 ปี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือเยเรมีย์

หนังสือเชปทุเจต์ หนังสือทลมัด โจซีฟัส และทาร์กัม ได้กล่าวว่าเยเรมีย์เป็นผู้เขียนเล่มนี้ การรับใช้ของอิสยาห์อยู่ก่อนการรับใช้ของเยเรมีย์เป็นเวลา 60 ปี เยเรมีย์พยากรณ์เป็นเวลา 40 ปีในรัชการของกษัตริย์โยสิยาห์ เยโฮอาหาส เยโฮยาคิม เยโฮยาคีน และเศเดคียาห์ เยเรมีย์รับใช้พระเจ้าในสมัยเดียวกันกับผู้พยากรณ์นาฮูม ฮาบากุก และเศฟันยาห์

เยเรมีย์ได้เห็นการสิ้นสุดลงของกษัตริย์องค์สุดท้ายของยูดาห์ ได้เห็นการทำลายพระวิหารและกรุงเยรูซาเล็ม และได้เห็นพวกยูดาห์ถูกนำไปเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน ในสมัยของเยเรมีย์ความบาปเจริญขึ้นและพวกยูดาห์ได้ถูกพระเจ้าพิพากษาอย่างมากมาย ไม่มีเวลาสงบในสมัยเยเรมีย์

เพราะเหตุว่าเยเรมีย์ได้พยากรณ์ถึงการที่อิสราเอลจะเป็นเชลยและมีความโศกเศร้าถึงเรื่องความบาปของเขา เขาได้ถูกเรียกว่า "ผู้พยากรณ์ที่ร้องไห้" (The Weeping Prophet) หนังสือเยเรมีย์นี้ได้พรรณนาถึงการประกาศของเยเรมีย์ในตอนที่เขาขอร้องให้ยูดาห์กลับมาหาพระเจ้าก่อนที่เขาจะต้องเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือบทเพลงคร่ำครวญ

ทั้งห้าบทของหนังสือบทเพลงคร่ำครวญเป็นเพลงคร่ำครวญหรือเพลงแห่งความทุกข์ ซึ่งเขียนขึ้นเกี่ยวกับการทำลายประเทศยูดาห์ การที่อิสราเอลถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลน และการที่เยเรมีย์ติดคุกอย่างไม่ยุติธรรม ความทุกข์ของเยเรมีย์เป็นความทุกข์ที่ได้รับ การตลใจจากพระเจ้า เยเรมีย์รักยูดาห์ เหมือนอย่างบิดารักลูก และภรรยารักสามีของตน บทเพลงคร่ำครวญนี้พูดถึงพระเมตตาการุณาของพระเจ้าด้วย (3:22-23)

ประวัติความเป็นมาของหนังสือเอเสเคียล

คำว่า "ข้าพเจ้าอยู่" และ "ข้าพเจ้าได้เห็น" ในข้อ 1 พิสูจน์ว่าเอเสเคียลเป็นผู้เขียนเล่มนี้ เอเสเคียลเป็นทั้งปุโรหิตและศาสดาพยากรณ์ ในเวลาที่อิสราเอลเป็นเชลย เอเสเคียลอยู่ที่เทลอาบิบริม

แม่น้ำเคบาร์ในบาบิโลนในระหว่างพวกเชลย เขาสมรสแล้ว และมีบ้านส่วนตัว ทั้งเอเสเคียลกับดาเนียลถูกกวาดไปเป็นเชลยในบาบิโลน ในปีก่อน ค.ศ. 597 พร้อมกับกษัตริย์เยโฮยาคีน (2 พกษ 24:11-16; อสค 1:2) เพราะฉะนั้นเขาพยากรณ์ที่กรุงบาบิโลนเท่านั้น เขาอยู่สมัยเดียวกันกับดาเนียลและเยเรมีย์ และเขาทำงานในรัชกาลหลวงของบาบิโลน เอเสเคียลได้เรียนรู้มากจากเยเรมีย์ซึ่งอยู่กับชาวยูดาห์ที่เหลือนอกคานาอันและประเทศอียิปต์ เอเสเคียลพยากรณ์เกี่ยวกับพวกยูดาห์และพวกอิสราเอล (ภาคเหนือ) ด้วย พระเจ้าเรียกเอเสเคียลว่า "บุตรแห่งมนุษย์" ซึ่งหมายความว่า คำพยากรณ์ของเขาสำหรับเราทุกคน เขาพยากรณ์เกี่ยวกับการที่อิสราเอลจะกลับไปอยู่ในคานาอันอีก เกี่ยวกับเวลาแห่งความทุกข์ลำบาก 7 ปี การสงครามที่หุบเขาอารมาเกดโตน การกลับใจเสียใหม่ของอิสราเอล และอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู

ดูเหมือนว่าเป้าหมายแห่งการพยากรณ์ของเอเสเคียลคือให้หนุ่มใจพวกยูดาห์ในตอนที่เขาเป็นเชลยในบาบิโลน และให้เขามองล่วงหน้าถึงเวลาที่เขาจะกลับไปอยู่ที่คานาอันอีก

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 21 ปี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือดาเนียล

เมื่อดาเนียลยังเป็นหนุ่ม เขาถูกนำไปยังบาบิโลนให้เป็นเชลยพร้อมกับพวกยิว ในรัชสมัยของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ดาเนียลเกิดอยู่ในเชื้อวงศ์ของกษัตริย์ยูดาห์ มีรูปร่างดี และมีความรู้ลึกซึ้ง เพราะฉะนั้นชาวบาบิโลนให้เขาเรียนภาษาของเขาและเตรียมเขาไว้เพื่อทำงานในรัฐบาลของบาบิโลน เขาได้ทำงานในรัฐบาลและเขียนเล่มนี้ในรัชสมัยของเนบูคัดเนสซาร์ เนโบเนดัส เบลซัสซาร์ ไชรัส และดาร์ริอัส แห่งประเทศบาบิโลน และประเทศมีเดียเปอร์เซีย

เล่มนี้บันทึกชีวิตของดาเนียลในราชวังแห่งบาบิโลน และราชกิจต่างๆของกษัตริย์เหล่านี้

เพราะเหตุว่าพวก "นักศึกษา" หลายคนไม่ยอมรับว่าคำพยากรณ์ของดาเนียลได้สำเร็จแล้ว (คือคำพยากรณ์นี้ได้รับการดลใจจากพระเจ้า) พวกนักศึกษานี้จึงอ้างว่าคนอื่นมาแต่งคำพยากรณ์นี้หลังจากเรื่องที่พยากรณ์นั้นสำเร็จแล้ว ความคิดนี้เป็นการที่กัก

อย่างโง่เขลาของพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้า หนังสือดาเนียลวางพื้นฐานแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ที่ดีซึ่งได้อธิบายต่อในหนังสือวิวรณ์

ดาเนียลซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของเขา พระเจ้าจึงประทานความรู้และสติปัญญาให้แก่เขา เขาตีความหมายของความฝันของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เลยได้รับตำแหน่งสูงในรัชอาณาจักรนั้น พระเจ้ากำลังเตรียมดาเนียลไว้เพื่อจะรับใช้พระเจ้าในเป้าหมายอย่างสูง

ส่วนสุดท้ายของเล่มนี้พยากรณ์ถึงการเปลี่ยนแปลงฝ่ายการเมือง คือการเสด็จมาครั้งแรกของพระเมสสิยาห์ การสร้างกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารขึ้นมาใหม่ และการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเมสสิยาห์

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 73 ปี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือโฮเซยา

โฮเซยาอยู่ก่อนสมัยที่อิสราเอลหรือยูดาห์เป็นเชลย เขาอยู่ในสมัยเดียวกันกับอาโมส อีซยาห์ และมีคาห์แห่งยูดาห์ เขามีชีวิตเป็นผู้พยากรณ์ที่ร้องไห้แห่งยูดาห์ (อาณาจักรใต้) ฉันทัด โฮเซยาเป็นผู้พยากรณ์แห่งการพิพากษาในอิสราเอล (อาณาจักรเหนือ) ฉันทัด ดังนั้นเขาพยากรณ์ก่อนสมัยของเยเรมีย์ เอเสเคียล และดาเนียล หนังสือโฮเซยาอยู่หลังหนังสือของทั้งสามคนนี้เพราะว่าโฮเซยาเป็นที่เราเรียกว่าผู้พยากรณ์น้อย เขาพยากรณ์ในสมัยเดียวกันกับ 2 พกษ และ 2 พศต โฮเซยาพยากรณ์ในสมัยเดียวกันกับที่อิสราเอล (อาณาจักรเหนือ) ถูกนำไปเป็นเชลยครั้งแรก (2 พกษ 14-17, โดยเฉพาะ 17:4-6)

เล่มนี้มีคำกล่าวตักเตือนเรื่องความบาปของชาวอิสราเอลพร้อมด้วยคำพยากรณ์ถึงการกลับมารวบรวมของชนชาติของพระเจ้า

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่ากิจการต่างๆที่กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้ได้ใช้เวลาประมาณ 60 ปี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือโยเอล

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ โยเอล

เกี่ยวกับโยเอลเองเราารู้เพียงแต่ว่าเขาเป็นบุตรของเปรุเอล

และเขาพยากรณ์ในยูดาห์ประมาณปีก่อน ค.ศ. 800 เขาพยากรณ์ในสมัยเดียวกันกับเอลีชา ซึ่งเป็นก่อนสมัยที่อิสราเอลเป็นเชลย และอาจจะเป็นในสมัยเดียวกันกับกษัตริย์โยอาซ เพราะเหตุว่าหนังสือ เล่มนี้ไม่ได้ออกชื่อของกษัตริย์ ไม่ว่าจะเป็นภาคเหนือหรือภาคใต้ก็ตาม เขาอาจจะเขียนเล่มนี้ขึ้นในประเทศยูดาห์ในตอนที่ยะโฮชافات (ผู้เป็นปุโรหิต) ครอบครองแทนโยอาซ ซึ่งยังเป็นเด็กอยู่ (2 พศต 24:1)

เขาเขียนถึงเรื่องภัยพิบัติแห่งตักแดนร่วมกับฝนแล้ง และได้เปรียบเทียบเรื่องนี้กับการพิพากษาใน "วันแห่งพระเยโฮวาห์" เขาเขียนถึงการบงกชแห่งอิสราเอล การฟื้นฟูในวันฟื้นเทคเศเต จนถึงช่วง "วันสุดท้าย" แห่งพระคัมภีร์ใหม่ (2:28-31; กจ 2:14-21) และอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู

ประวัติความเป็นมาของหนังสืออาโมส

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ "อาโมสผู้อยู่ในหมู่ผู้เลี้ยงแกะในเมืองเทโคอา" (1:1) อาโมส (ปีก่อน ค.ศ. 776-763) พยากรณ์และเขียนก่อนผู้พยากรณ์โยเอลในอาณาจักรเหนือในสมัยกษัตริย์เยโรโบ-อัมที่ 2 เขาอยู่สมัยเดียวกันกับโฮเซยา และอาจจะอยู่สมัยเดียวกันกับอิสยาห์ (1:1) เขาพยากรณ์ว่าประเทศซีเรีย ไทระ อัมโมน โมอับ กับอิสราเอลจะถูกพิพากษาลงโทษ เขาพยากรณ์ว่าภัยพิบัติจะมาในสมัย "วันแห่งพระเยโฮวาห์" แล้วหลังจากนั้นจะตั้งอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู

ประวัติความเป็นมาของหนังสือโอบาดีห์

เราไม่รู้ว่าโอบาดีห์เป็นผู้ใด หรือว่าเขาพยากรณ์ที่ไหนหรือเมื่อไร เราไม่รู้ว่าบิดาของเขาชื่ออะไร ชื่อ โอบาดีห์ หมายความว่า "ผู้ซ่อนเร้น" หรือ "ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์" เขาอาจจะเป็นโอบาดีห์ที่กล่าวถึงใน 1 พกษ 18:3; 1 พศต 9:16; 8:38; 27:19 เขาอาจจะอยู่ที่ประเทศยูดาห์ (1:11)

เล่มนี้มีคำพยากรณ์แห่งการพิพากษาต่อประเทศเอโดม (1:6, 8, 19, 21) เป้าหมายของเล่มนี้คือเพื่อแสดงว่าเอโดมจะต้องถูกพิพากษาเพราะเหตุเขาข่มเหงชาวกรุงเยรูซาเล็ม นี่อาจจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันกับ 2 พกษ 8 และ 2 พศต 21 (ประมาณปีก่อน

ค.ศ. 800) หนังสือ เยเรมีย์ 49:7-22 มีคำพยากรณ์เช่นกันต่อ
เอโดม

ประวัติความเป็นมาของหนังสือโยนาห์

โยนาห์เกิดที่เมืองกัทเฮเฟอร์แคว้นกาลิลี ตระกูลเศบูลุน ใน
อาณาจักรเหนือ เขารับใช้ในสมัยกษัตริย์เยโรโบอัมที่ 2 (2 พกษ
14:23-25) โยนาห์เป็นบุตรอามิทัย (1:1; 2 พกษ 14:23-25)

หนังสือโยนาห์ได้รับการดูถูกจากผู้สงสัยและคนที่ไม่เชื่อใน
พระเจ้ามากกว่าเล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ แต่เล่มนี้ได้รับการพิสูจน์ว่า
เป็นความจริงมากกว่าเล่มอื่นๆในพระคัมภีร์เดิม และประวัติศาสตร์
รับรองว่าโยนาห์คนนี้มีจริง

พระเยซูได้อ้างถึงเรื่องของโยนาห์ว่าเป็นความจริงในเมื่อพระ
องค์ทรงเปรียบเทียบเรื่องนี้กับการถูกฝังไว้ และการเป็นขึ้นมาจาก
ความตายของพระองค์เอง (มธ 12:39-41) เพราะเหตุว่าพระเยซูได้
เชื่อว่าเรื่องนี้เป็นความจริง คนใดๆที่ปฏิเสธเรื่องนี้ก็เป็นคนชั่ว พระ
เจ้าแห่งพระคัมภีร์นี้ทรงสามารถช่วยโยนาห์ให้พ้นจากปลาวาฬ และ
ทรงสามารถช่วยพระเยซูให้เป็นขึ้นมาจากความตายได้เช่นกัน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือมีคาห์

มีคาห์เป็นชาวเมืองโมเรเซทแห่งประเทศยูดาห์ (1:14) เรา
ไม่ทราบเกี่ยวกับครอบครัวหรือประวัติของเขา แต่เราทราบว่าเขาเป็น
ชาวเมืองโมเรเซท (1:1; ยรม 26:18) ตามข้อที่ 1 เราเห็นว่ามีคาห์
อยู่สมัยเดียวกับอิสยาห์ (อสย 1:1) และเขาพยากรณ์ในรัชสมัย
กษัตริย์โยธาม อาหัทส และเฮเซคียาห์ ใน 4:1-8 มีคาห์ได้พยากรณ์
ถึงการรวบรวมและความรอดของอิสราเอลและถึงอาณาจักร 1000
ปีของพระเยซูด้วยคำอันไพเราะมาก เขาได้พยากรณ์ถึงการที่อิสรา-
เอลจะเป็นเชลย การบุกกรุกแห่งกรุงเยรูซาเล็ม การบังเกิดของพระเยซู
ที่หมู่บ้านเบธเลเฮม (5:2) และอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู ใน
มธ 10:35-36 พระเยซูได้อ้างข้อความจากหนังสือมีคาห์

หนังสือเล่มนี้มีอยู่ 3 ภาค แล้วแต่ละภาคได้เริ่มต้นด้วยคำว่า
"จงฟัง"

ประวัติความเป็นมาของหนังสือนาฮูม

ผู้พยากรณ์นี้มีชื่อว่า "นาฮูมชาวเมืองเอลโซช" (1:1) ดูเหมือนว่าเขามาจากแคว้นกาลิลี เราคิดว่าเมืองแห่งหนึ่งในแคว้นกาลิลีได้ปกป้องรักษาชื่อของนาฮูมไว้ คือเมืองกับเรนาอูม ซึ่งชื่อเมืองนี้หมายความว่า "หมู่บ้านของนาฮูม" (ภาษาฮีบรูเรียกว่า คาฟาร์ นาฮูม)

หัวเรื่องของหนังสือเล่มนี้คือการพยากรณ์ถึงการทำลายกรุงนินะเวห์ ผู้พยากรณ์นี้ได้เขียนไว้ในปีก่อน ค.ศ. 713 ประมาณ 70 ปีหลังจากการประกาศของโยนาห์ซึ่งได้นำชาวนินะเวห์ให้มีการฟื้นฟูใหญ่ แต่หลังจากสมัยของโยนาห์ ชาวเมืองนี้ได้กลับไปทำความบาปและให้รูปเคารพอีก เพราะฉะนั้นอีกประมาณ 100 ปีหลังจากสมัยของนาฮูม เมืองนี้จะต้องถูกทำลาย คำพยากรณ์นี้ได้สำเร็จเมื่อกษัตริย์นาโปโพลัสซาร์และไซอาซาร์ริสได้ทำลายกรุงนินะเวห์ประมาณปีก่อน ค.ศ. 600

คำพยากรณ์ของนาฮูมเป็นบทกวีที่ไพเราะมาก หัวเรื่องก็คือ "ภาระเกี่ยวข้องกับนครนินะเวห์" คือการทำลายของเมืองและอาณาจักรนี้เพราะเหตุชาวอัสซีเรียได้ข่มเหงพวกอิสราเอล

ประวัติความเป็นมาของหนังสือฮาบากุก

เราไม่มากเกี่ยวกับผู้พยากรณ์ฮาบากุก เราไม่รู้ว่าเขาเกิดที่ไหน มาจากตระกูลอะไร หรือพยากรณ์ปีไหน ชื่อของเขาอยู่ในเล่มนี้สองครั้ง (1:1; 3:1) ดูเหมือนว่าเขาพยากรณ์ก่อนที่กษัตริย์เนบูคัดเนซซาร์ได้บุกกรุงเยรูซาเล็มในปีก่อน ค.ศ. 605 เล่มนี้ ส่วนมากเป็นการว่ากล่าวต่อชนชาติยูดาห์ แต่บทสุดท้ายเป็นการอธิษฐานและเพลงสดุดีที่สวยงามมาก

ประวัติความเป็นมาของหนังสือเศฟันยาห์

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ เศฟันยาห์ ที่ได้ประกาศในปีก่อน ค.ศ. 625 ในสมัยกษัตริย์โยสิยาห์และเยเรมีย์ (1:1; ยรม 1:1) ผู้พยากรณ์นี้ได้บอกเกี่ยวกับเชื้อวงศ์ของตนถึงชั่วอายุที่สี่ เขาชื่อ "เศฟันยาห์บุตรชายคูซี ผู้เป็นบุตรชายเกิดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริ-

ยาห์ ผู้เป็นราชโอรสของเฮเซคียาห์” และเขาพยากรณ์ “ในรัชกาลโยสิยาห์ราชโอรสของอาโมน กษัตริย์ของยูดาห์” (1:1)

เขากล่าวว่าการทำลายของกรุงเยรูซาเล็มโดยกรุงบาบิโลนซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคตเป็น “วันแห่งพระเยโฮวาห์” อันเล็ก ซึ่งได้เปรียบเทียบกับ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” อันแท้ ซึ่งก็คือการเสด็จกลับมาของพระเยซูและการสงครามที่อาร์มาเกตโดน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือฮักกัย

ฮักกัยพยากรณ์หลังจากชาวอิสราเอลได้กลับมาจากบาบิโลน โดยเศรุบบาเบลเป็นผู้นำเอสราได้พูดถึงฮักกัยใน 5:1 และ 6:14 จากข้อความเหล่านี้เราได้เห็นว่าการประกาศของเขาได้เกิดผลและพวกอิสราเอลได้สร้างพระวิหารให้เสร็จ หัวเรื่องของเล่มนี้คือ การตกแต่งพระวิหารและการถวายทรัพย์ที่ต้องใช้ในการตกแต่งนั้น เขาอยู่สมัยเดียวกันกับเศคาริยาห์และมาลาคี (1:1)

หนังสือฮักกัยมีอยู่ 5 ภาค และแต่ละภาคเริ่มต้นด้วยคำว่า “พระวณะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางฮักกัย” (1:1; 1:3; 2:1; 2:10; 2:20)

ประวัติความเป็นมาของหนังสือเศคาริยาห์

หนังสือเล่มนี้ได้ชื่อจากผู้เขียนคือ เศคาริยาห์ ซึ่งเป็นบุตรเบเรคิยาห์ ซึ่งเป็นบุตรอิดโต (1:1) เขาอยู่ในเชื้อวงศ์ของปุโรหิตตามหนังสือเอสรา 5:1 และ 6:14 เศคาริยาห์ได้รับใช้พร้อมกับฮักกัยในการฟื้นฟูแห่งการสร้างพระวิหาร และเขาได้พยากรณ์ ในปีก่อน ค.ศ. 520 และ 518 (1:1, 7; 7:1) ทั้งเขากับฮักกัยได้ประกาศถึงเรื่องการเมืองการนั้สการและความบาปทั้งหลายแห่งชาติอิสราเอล

เครื่องหมายต่าง ๆ ซึ่งเศคาริยาห์ได้ใช้ในการพยากรณ์มีคำอธิบายในเล่มอื่น ๆ ในพระคัมภีร์ เขาได้พยากรณ์ถึงตอนที่พระเยซูทรงลูกลาเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม (9:9) การที่พระเยซูทรงเป็น “กิ้ง” แห่งราชวงศ์ของดาวิด (อสย 11:1-5) และการปรากฏของพระเยซูต่อพวกยิวในตอนที่ยิวนั้นจะได้รับความรอด เขาได้พยากรณ์ถึงรอยตะปูในพระหัตถ์ของพระเยซู การรวบรวมของอิสราเอล การที่ผู้ทรยศต่อพระคริสต์จะสู้รบกับกรุงเยรูซาเล็ม การที่พระเยซูจะทรงช่วย

กรุงเยรูซาเล็มให้พ้นจากการสู้รบนั้น และถึงอาณาจักร 1000 ปีของ
พระเยซู

ประวัติความเป็นมาของหนังสือมาลาคี

มาลาคีเป็นศาสดาพยากรณ์คนสุดท้ายในพระคัมภีร์เดิม ชื่อ
ว่า มาลาคี หมายความว่า "ผู้ส่งข่าวของเรา" มาลาคี ซึ่งเป็นศาสดา
พยากรณ์เขียนคนสุดท้าย ได้เขียนในสมัยเดียวกันกับเอสราและ
เนหะมีย์ หนังสือมาลาคีได้เขียนไว้หลังจากอิสราเอลเป็นเชลยใน
บาบิโลนเช่นเดียวกับหนังสือฮักกัยและหนังสือเศคาริยาห์ หลังจาก
หนังสือมาลาคีได้เขียนไว้นั้นไม่มีพระวาระของพระเจ้าไปถึงอิสราเอล
เป็นเวลา 400 ปี คือจนถึงสมัยของพระเยซู มาลาคีได้เตือนเกี่ยวกับ
ความบาปของพวกปุโรหิต ความบาปภายในครอบครัว และความบาป
ของคนที่ไม่ยอมจากพระเจ้าโดยไม่ถวาย 10 % ของรายได้และเงิน
ถวายอื่นๆ และมาลาคีได้กล่าวถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซู และ
"วันแห่งพระเยโฮวาห์"

เวลาและเหตุการณ์ต่างๆในประวัติของอิสราเอลตั้งแต่เวลาที่
เขากลับมาจากบาบิโลนจนถึงสมัยของมาลาคี

ปีก่อนค.ศ. กิจการ

- 536 ตามคำสั่งของไซรัส ชาวอิสราเอล 50000 คนกลับไป
โดยเศรบบาเบลเป็นผู้นำ (อสร 1-2)
- 534 ได้วางรากแห่งพระวิหารใหม่ (อสร 3) แต่ได้ถูกบังคับ
ให้หยุดสร้างพระวิหาร
- 520 การประกาศของฮักกัยและเศคาริยาห์ ได้สร้าง
พระวิหารต่อ (อสร 5; สกก 1:5)
- 516 การสร้างพระวิหารเสร็จ (อสร 6:15) เพียงแต่ 20 ปี
ตั้งแต่ชาวอิสราเอล 50000 คนกลับไป
- 457 ชาวอิสราเอลอีก 1800 คนกลับไป โดยเอสราเป็นผู้นำ
(ไม่ได้นับพวกภรรยา ลูกๆและคนใช้) (อสร 7)
- 445 ตามคำสั่งของกษัตริย์เนหะมีย์ได้กลับไปยังกรุง
เยรูซาเล็มเพื่อจะสร้างกำแพงเมืองอีก (นหม 2)
- 430 เนหะมีย์ได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีก หลังจากที่เขาไป
เยี่ยมกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส (นหม 13:6-7)
- มาลาคีได้พยากรณ์หลังจากเวลานี้

(รายการนี้จาก Explore the Book, โดย เจ ซิดโล แบกซ์เตอร์, เล่มที่ 4 หน้า 259-260)

ประวัติความเป็นมาของหนังสือมัทธิว

เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่า "มัทธิวคนเก็บภาษี" เป็นผู้เขียนข่าวประเสริฐเล่มนี้ มาระโก และลูกา ได้เรียกท่านว่า เลวี มาระโกได้เรียกบิดาของท่านว่า อัลเฟัส คนเก็บภาษีคือผู้ที่เก็บรวบรวมเงินภาษี ซึ่งโดยปกติแล้วจะทำการชดเชยอย่างไม่เป็นธรรม มักจะเป็นคนร่ำรวยและเป็นที่เกลียดชังของพวกยิวตลอดมา และแม้ภายหลังการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์แล้ว ท่านผู้นี้ก็ยังคงเรียกตัวของท่านเองว่า "มัทธิวคนเก็บภาษี"

หนังสือของมัทธิวมีย่อเรื่องว่า "ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ เรียบเรียงโดยท่านมัทธิว" หนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่หนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งบอกเราให้ทราบเกี่ยวกับชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์นั้น เราเรียกชื่อเฉพาะว่า "ข่าวประเสริฐของพระเยซู" ข่าวประเสริฐโดยมัทธิวเล่มนี้เองได้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์

ที่ว่ามัทธิวและลูกาได้ลอกเลียนแบบจากมาระโกนั้นเป็นความคิดที่ไม่มีมูลความจริง และเป็นวิธีของผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้า โดยพยายามใช้เหตุผลว่า ข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มแรกนี้มีข้อความที่คล้ายคลึงกัน พวกเขาจึงไม่ยอมรับว่าเป็นข้อความที่ได้รับการทรงดลใจมาจากพระเจ้า แต่ถึงอย่างไรก็ตามไม่เคยมีหลักฐานว่าข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มนี้เป็นคำพูดและความคิดของมนุษย์ หรือได้ลอกเลียนแบบมาจากต้นฉบับใดๆ และในหนังสือมัทธิวบทที่ 4 ข้อ 4 พระเยซูทรงตรัสไว้ว่า "พระวจนะทุกคำออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า"

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยมัทธิวเล่มนี้นั้นได้รับการเขียนขึ้นก่อนหน้าการทำลายล้างกรุงเยรูซาเล็ม อาจจะเป็นราวๆ ปีค.ศ. 37 และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นหนังสือข่าวประเสริฐเล่มแรกซึ่งเขียนขึ้นเพื่อชาวยิวเป็นหลักใหญ่ คำอุปมาและคำสอนบางส่วนมุ่งเล็งถึงชาวยิวและผู้นำของพวกเขา หนังสือเล่มนี้ได้รับรวบรวมลำดับวงศ์ของ "พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้

ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม” และได้ยกย่องพระเยซูว่าเป็น “กษัตริย์ของชนชาติยิว” (2:2) และลำดับวงศ์ของพระองค์ก็ทำให้พระองค์มีสิทธิ์อย่างกษัตริย์ในฐานะที่ทรงเป็นบุตรที่โยเซฟเลี้ยงดูมา (1:16)

ในระหว่างหนังสือข่าวประเสริฐด้วยกันแล้ว หนังสือมัทธิวได้ให้รายงานอย่างละเอียดที่สุดเกี่ยวกับการเทศนาบนภูเขาและการสนทนาธรรมบนภูเขามะกอกเทศ

ประวัติความเป็นมาของหนังสือมาระโก

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ มาระโก ซึ่งเชื่อว่าเป็น “ลูกชายของน้องสาวบาร์นาบัส” (คส 4:10) มาระโกได้เดินทางไปประกาศที่เยรูซาเล็มที่เมืองอันท็อกพร้อมกับอัครสาวกเปาโลกับบาร์นาบัส และได้ละทิ้งทั้งสองไว้ที่เมืองเปอร์กา ซึ่งเปาโลไม่เห็นด้วย เปาโลจึงไม่ยอมให้มาระโกไปพร้อมกับท่านอีก (กจ 13:5, 13; 15:37-39) แต่ภายหลังมาระโกได้หันมารับใช้พระเจ้าอีกและอยู่กับเปโตรในกรุงบาบิโลนในปีค.ศ. 60 (1 ปต 5:13) หลังจากนั้นอีกประมาณ 4 หรือ 5 ปี มาระโกได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม (คส 4:10; พม 1:24) แต่เปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรม

หลายคนที่ไม่เชื่อในพระคัมภีร์พูดว่าหนังสือมาระโกได้ถูกเขียนขึ้นเป็นเล่มแรก ก่อนเล่มอื่นในสี่เล่มที่เรียกกันว่า “ข่าวประเสริฐของพระเยซู” และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกนี้ได้ถูกคัดลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เขาเรียกว่า “เล่ม Q” (ซึ่งไม่มีใครเคยได้พบ “เล่ม Q” นี้) ที่ได้มาจากคำบอกเล่าต่อกันมา คือจากเรื่องราวต่างๆที่อัครสาวกเปโตรเล่าให้มาระโกฟัง และเขาอ้างว่าหนังสือมัทธิวและหนังสือลูกาได้รับการลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก แต่ความคิดเหล่านี้เป็นความคิดที่ไร้สาระ เพราะว่าหนังสือมาระโกนี้ และพระคัมภีร์ทั้งหมด “ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ 4:4) และ “ได้รับการดลใจจากพระเจ้า” (2 ทธ 3:16) ทุกคนที่เขียนส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์รวมทั้งมาระโกนั้น ได้เขียน “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจมนุษย์” (1 คร 2:9) เพราะว่าทุกข้อที่ได้เขียนไว้นั้นก็เขียนโดยได้รับการดลใจจากพระวิญญาณของพระเจ้า มาระโกเขียนถึงสิ่งที่ท่านเห็นด้วยตาของตนเอง ไม่ใช่สิ่งที่เปโตรได้เล่าให้ท่านฟัง คำที่น่าสังเกตในหนังสือมาระโกก็คือ “ในทันทีนั้น”

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยมาระโกนั้นทำ

ให้เราเห็นพระลักษณะของพระเยซูในสภาพของผู้รับใช้ของพระเยซู-
วาห์

ประวัติความเป็นมาของหนังสือลูกา

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ ลูกา ซึ่งเป็น "แพทย์ที่รัก" (คส 4:14) ท่านเป็นชาวยิวและได้เดินทางกับเปาโลบ่อยๆในการเที่ยวประกาศ และได้อยู่กับเปาโลเมื่อท่านติดคุกที่กรุงโรม

หลายคนปฏิบัติเสฐพระคัมภีร์ ซึ่งไม่เชื่อเรื่องพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า ได้ให้ความเห็นว่าหนังสือลูกากับหนังสือมัทธิวได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกได้เขียนลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เรียกว่า "เล่ม Q" ซึ่งเป็นคำที่มนุษย์เล่าต่อกันมา แต่ความคิดนี้ขัดแย้งกับคำกล่าวในหนังสือลูกา 1:3 ที่ว่าท่านลูกาได้เขียนด้วยความมั่นใจและได้รับสิ่งที่ได้เขียนไว้นั้นจาก "เบื้องบน"

หนังสือ "ข่าวประเสริฐของพระเยซู" ทั้งสามเล่มแรกนอกจากหนังสือลูกานี้ได้เขียนไว้ก่อนกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายในปีค.ศ. 70 หนังสือลูกาได้รับการเขียนไว้ก่อนหนังสือกิจการ (ลก 1:3; กจ 1:11) และเป็นที่แน่นอนว่าหนังสือลูกาไม่ได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสืออื่นๆ และไม่ได้มาจากการสืบทอดหรือจากสิ่งที่คนอื่นได้เห็นด้วยตาของตนเอง ถึงแม้ว่าหนังสือมัทธิวมียุทธศาสตร์มากกว่าหนังสือลูกาก็ตาม หนังสือลูกาก็เป็น "ข่าวประเสริฐของพระเยซู" ที่ยาวที่สุด

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยท่านลูกานี้ได้แสดงให้เห็นพระเยซูในพระลักษณะของ "บุตรมนุษย์" ซึ่งเป็นฐานะของพระเยซูที่ลูกาชอบมากที่สุด หนังสือลูกาเน้นถึงการประกอบด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากกว่า "ข่าวประเสริฐของพระเยซู" อีกสามเล่ม (ลก 1:15, 41, 67; 3:22; 4:1, 14; 11:13; 24:49) หนังสือมัทธิวพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ 12 ครั้ง และหนังสือมาระโกพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่กี่ครั้ง แต่หนังสือลูกาพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ 17 ครั้ง หนังสือลูกาเน้นถึงการอธิษฐานด้วย หนังสือลูกาเขียนไว้สำหรับชาวกรีก หนังสือมัทธิวเขียนไว้สำหรับชาวยิว หนังสือมาระโกเขียนไว้สำหรับชาวโรม

ประวัติความเป็นมาของหนังสือยอห์น

ยอห์น ผู้เขียนข่าวประเสริฐนี้ เป็นบุตรชายของเศเบดีและสะโลเมและเป็นน้องชายของยากอบ ท่านเป็นคนหนึ่งในสามที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเยซูคือเปโตรและยากอบ ท่านเป็นสาวกที่พระเยซูทรงรัก ยอห์นได้กล่าวถึงตนเองว่าท่านเป็นสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรงของพระเยซู เป็นสาวกนั้นผู้ที่พระเยซูทรงรักและเป็นผู้ที่พระเยซูทรงให้เลี้ยงดูมารดาของพระองค์

ยอห์นได้เขียนข่าวประเสริฐนี้ขึ้นภายหลังข่าวประเสริฐของมัทธิว มาระโก และลูกา อาจเป็นประมาณปีค.ศ. 90

ท่านได้เขียนหนังสือในพระคัมภีร์ใหม่ไว้ห้าเล่มคือ หนังสือยอห์น จดหมายสามฉบับและหนังสือวิวรณ์ ยากอบพี่ชายของยอห์นได้ถูกกษัตริย์เฮโรดฆ่าตาย (กิจการ บทที่ 12) หนังสืออ้างอิงหลายเล่มในคริสตจักรของเหล่าบรรพบุรุษระบุว่า ต่อมายอห์นได้ไปเผยแผ่พระวจนะในเมืองเอเฟซัสและได้นำนางมารีย์ไปกับท่านด้วย ในสมัยการปกครองของจักรพรรดิโดมิเทียน ท่านได้ถูกเนรเทศไปที่เกาะปัทมอสและที่นั่นเองท่านได้เขียนหนังสือวิวรณ์ขึ้น ท่านได้รับการปลดปล่อยประมาณช่วงสมัยที่จักรพรรดิเทรจันท์เริ่มครองราชในปีค.ศ. 98

เราเชื่อว่า ถ้อยคำที่เขียนในข่าวประเสริฐของยอห์นตลอดทั้งเล่มนั้นได้รับการดลใจจากพระเจ้าอย่างแท้จริง ยอห์นได้กล่าวอ้างไว้ว่า ท่านได้เขียนในลักษณะเป็นคำพูดยาวๆ ชนิดคำต่อคำจากพระเยซูและคนอื่นๆพระเจ้าเป็นผู้ทรงประทานคำ ยอห์นเป็นแต่ผู้บันทึกคำเหล่านั้น

เป้าหมายเบื้องต้นของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์น ก็เพื่อที่จะพิสูจน์ว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า (ยน 20:31) หนังสือยอห์นนี้ได้มุ่งไปที่คำตรัสของพระเยซูมากกว่ากิจการของพระองค์ เกือบจะครึ่งหนึ่งของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์นเป็นคำตรัสโดยตรงจากพระเยซู

โครงการแห่งความรอดได้รับการกล่าวถึงมากและชัดเจนที่สุดในข่าวประเสริฐของยอห์นมากกว่าที่อื่น ๆ ในพระคัมภีร์ (ยน 1:12; 3:15-16, 18, 36; 5:24; 6:37, 40, 47) ทุกคนที่จะเอาชนะวิญญานจิตทั้งหลายเพื่อพระคริสต์จะต้องเน้นถึงความรอดเช่นกัน ผู้ใดที่วางใจในองค์พระคริสต์และยอมฟังในพระองค์สำหรับ

ความรอด ผู้นั้นจะได้รับการบังเกิดใหม่เป็นบุตรของพระเจ้าและได้รับชีวิตนิรันดร์

ประวัติความเป็นมาของหนังสือกิจการ

คนทั่วไปเชื่อกันว่าผู้เขียนหนังสือกิจการก็คือ "ลูกา แพทย์ที่รัก" (คส 4:14) จะเห็นได้ชัดว่าหนังสือกิจการนี้เป็นหนังสือเล่มต่อจากข่าวประเสริฐของลูกา และมาจากผู้เขียนคนเดียวกัน ลูกาเป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล (กจ 16:12; 20:5) จากหนังสือ 2 ทิโมธี 4:11 เราได้พบว่าท่านได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม ในหนังสือฟีเลโมน 1:24 ลูกาได้ฝากคำนับมาในจดหมายของเปาโลไปยังฟีเลโมน

หนังสือกิจการได้รับการเขียนขึ้นในช่วงเวลาที่เปาโลได้รับการปล่อยตัวจากคุกครั้งแรกที่กรุงโรม (กจ 28:30) (ปีค.ศ. 63) หนังสือเล่มนี้ครอบคลุมระยะเวลาจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู จนถึงช่วงเวลาสองปีแรกที่เปาโลถูกคุมขังอยู่ในคุกเป็นครั้งแรกที่กรุงโรม ดังนั้นจึงครอบคลุมระยะเวลาประมาณ 33 ถึง 35 ปี

โดยทั่วไปแล้ว หนังสือเล่มนี้แบ่งแยกออกเป็นสองส่วนใหญ่ๆคือ ในบทที่ 1-12 กล่าวถึงเปโตรเป็นส่วนใหญ่ มีกรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลาง และข่าวประเสริฐได้ประกาศแก่ชนชาติยิวเป็นหลัก ในบทที่ 13-28 กล่าวถึงเปาโลเป็นส่วนใหญ่ มีเมืองอันติโอก เป็นศูนย์กลางสำหรับงานเผยแผร์พระวจนะของพระเจ้าไปยังต่างประเทศ และข่าวประเสริฐประกาศแก่คนต่างชาติมากกว่าชนชาติยิว

ในส่วนแรก บทที่ 6 และ 7 กล่าวถึงการรับใช้ของสเทเฟนเพียงสั้นๆแต่ได้รับใช้พระเจ้าอย่างน่าอัศจรรย์ใจ บทที่ 8 เกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้าของฟีลิป และบทที่ 9 ได้บันทึกการกลับใจเสียใหม่ของเปาโลไว้ และได้บรรยายถึงโครเนลิอัสคนต่างชาติที่เมืองซีซาร์ยา และอานาเนีย ที่ตามัสกัส อย่างไรก็ตาม ใน 12 บทแรก จุดสำคัญที่กล่าวถึงก็คือเปโตรและกรุงเยรูซาเล็มและชนชาติยิว

ในบทที่ 13-28 เมืองอันติโอกเป็นเพียงแต่สถานที่ตั้งต้นเท่านั้น เรื่องราวจะเริ่มต้นดำเนินจากเปาโลและบาร์นาบัส แล้วก็เป็นเรื่องของเปาโลกับสิลาส ไปที่เกาะครีต ไปที่เมืองกาลาเทีย และแคว้นซีลีเซีย เข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไปที่เมืองซีซาร์ยา และในที่สุดได้ผจญกับเรืออัปปาง และแล่นเรือไปจนถึงกรุงโรม ในเรื่องจะกล่าวถึงเปาโลอยู่ตลอดเวลา และท่านจะมุ่งไปหาชาว

ยิวก่อนเสมอถ้าท่านสามารถจะทำได้ แต่การรับใช้พระเจ้าในส่วนใหญ่ท่านจะประกาศท่ามกลางชาวต่างชาติ

ในหนังสือกิจการแห่งอัครสาวกนี้ นายแพทย์ลูคา ได้แสดงประวัติศาสตร์ของคริสเตียนชนชาติยิวในคริสตจักรหลายแห่ง และประวัติศาสตร์ของคริสเตียนชาวต่างชาติแก่เรา ในหนังสือข่าวประเสริฐของลูคา ท่านได้เล่าถึงสิ่งต่างๆของพระราชกิจตอนต้นของพระเยซู และการทรงสั่งสอนจนกระทั่งถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ในหนังสือกิจการ ท่านเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำและทรงสั่งสอนสืบต่อไปโดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์และโดยผ่านทางเหล่าอัครสาวกและคริสตจักร

สาระสำคัญของเรื่องก็คือการเผยแผ่ข่าวประเสริฐออกไปทั่วโลกโดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยทางภุมิศาสตร์แล้ว ส่วนที่ได้รับข่าวประเสริฐตามลำดับก่อน-หลังจะเป็นดังนี้ กรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

ลูคาได้เขียนข่าวประเสริฐของท่าน และหนังสือกิจการในลักษณะที่ว่าเป็นผู้พูดแทนให้กับเปาโลหรือเปเล่า ไม่ใช่อย่างแน่นอน พระคัมภีร์ไม่ได้มีข้อบ่งชี้ว่าท่านได้ทำเช่นนั้น ท่านลูคาได้รับความเข้าใจจากเบื้องบนอย่างสมบูรณ์ในสิ่งที่ท่านได้เขียนนั้น และมีเพียงทางเดียวเท่านั้นที่ท่านจะทำให้พระคัมภีร์สำเร็จลงได้อย่างบริบูรณ์ก็โดยการรับถ้อยคำมาจากพระเจ้าด้วยการทรงพอใจของพระองค์เอง สิ่งที่ท่านลูคาเขียนขึ้นนั้น ท่านได้รับมาจากพระเจ้าโดยตรงไม่ใช่ได้มาจากเปาโล หรือมิใช่ได้มาจากการจดจำเหตุการณ์โดยตัวของท่านเอง และก็ไม่ใช่ได้มาจากคำพยานของผู้เห็นเหตุการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น (ลก 1:3-4)

ประวัติความเป็นมาของหนังสือโรม

จดหมายของเปาโล อาจเขียนขึ้นตามลำดับดังต่อไปนี้ 1 และ 2 เธสะโลนิกา 1 และ 2 โครินธ์ กาลาเทีย โรม ఫิลิโมน โคลโลสี เอเฟซัส ฟิลิปปี 1 ทิโมธี ทิตัสและ 2 ทิโมธี (เปาโลอาจเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรูด้วย แม้หนังสือเล่มนั้นไม่ได้ บอกชื่อของผู้เขียนก็ตาม) แต่ในพระคัมภีร์ใหม่หนังสือเหล่านี้ไม่ได้เรียงตามลำดับนี้

เปาโลเกิดที่เมืองทาร์ซัส (ประเทศตุรกี) ท่านได้เรียน

ศาสตราจารย์จากอาจารย์กามาลีเอลที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสเทเฟนถูกหินขว้างจนตายเปาโลได้อยู่ที่นั่นด้วย เปาโลรับเชื้อขณะที่ท่านกำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัส ท่านได้อยู่ที่ประเทศอาระเบียเป็นเวลา 3 ปี ท่านทำงานที่เมืองทาร์ซัสและได้กลายเป็นมิชชันนารีที่ยิ่งใหญ่ในการประกาศแก่คนต่าง ชาติ เปาโลเคยนับถือศาสนายิว มีการศึกษาจากชาวกรีก (เป็นพวกแสวงหาความรู้) และ เป็นชนชาติโรมัน พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมเปาโลไว้พร้อมสำหรับงานใหญ่ และการทุกข์ทรมานในชีวิตของท่าน

ในครั้งสุดท้ายที่เปาโลไปเยี่ยมเมืองโครินธ์ (ปีค.ศ. 57-58) ท่านได้เขียนจดหมายฉบับนี้ ไปถึงชาวโรมันและส่งคำคำนับมาจากอาควิลลาและปริสซิลลา ซึ่งเปาโลเคยทำเต็นท์ด้วยกันกับเขา (รม 16:3-5; กจ 18:3) เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้หลังจากที่ท่านได้รับเงินถวายจากชาวโครินธ์ ซึ่งส่งไปถึงวิสุทธิชนที่ยากจนที่กรุงเยรูซาเล็ม (1 คร 16:1-3) และขณะที่ท่านกำลังจะส่งเงินถวายนี้อย่างกรุงเยรูซาเล็ม (รม 15:25-27) ผู้ส่งจดหมายฉบับนี้อาจจะเป็นพอยเบซึ่งมาจากเคนเคเรียที่อยู่ใกล้เมืองโครินธ์ เปาโลมีแผนการที่จะเดินทางไปกรุงโรม (ซึ่งสมัยนั้นมีประชาชนประมาณ 800,000 คน) และเห็นว่าท่านได้คำนับพวกคริสเตียนหลายๆคนโดยได้เอ่ยชื่อเป็นรายบุคคล แต่ให้สังเกตว่าเปาโลไม่ได้คำนับเปโตร ในบทที่ 16 เพราะว่าเปโตรไม่เคยไปกรุงโรม

หนังสือโรมเป็นหนังสือเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่ที่เน้นถึงคำสอนหลักคือ ความบาป ความรอดโดยพระคุณ ความชอบธรรม ความรอดเป็นนิത്യ และความมั่นใจในความรอด บทที่ 12-15 พูดถึงหน้าที่ของคริสเตียน และในบทที่ 16 เปาโลคำนับพวกคริสเตียนที่กรุงโรม

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 โครินธ์

เปาโลได้ประกาศที่เมืองโครินธ์เป็นเวลา 18 เดือน และได้ตั้งคริสตจักรที่นั่น ท่านได้ไปเยี่ยมพวกเขา "เป็นครั้งที่สาม" (2 คร 13:1) เปาโลได้เขียนหนังสือ 1 โครินธ์จากเมืองเอเฟซัสในต้นปีค.ศ. 57 ก่อนเทศกาลเพ็นเทคอสเต (1 คร 16:8)

เมืองโครินธ์อยู่ทางทิศตะวันตกจากกรุงเอเธนส์ประมาณ 80 กิโลเมตร ในสมัยเปาโล เมืองโครินธ์มีพลเมืองประมาณ 400,000

คน และเป็นเมืองอันดับที่ 4 ในอาณาจักรโรมันและเป็นศูนย์กลาง
สำหรับการนมัสการรูปเคารพ หลังจากที่เขาไปตั้งคริสตจักร ที่
เมืองโครินธ์แล้ว ท่านได้ไปอยู่ที่เมืองเอเฟซัสเป็นเวลา 2 หรือ 3 ปี

ขณะที่เขาโลอยู่ที่เมืองเอเฟซัส มีผู้อาวุโสบางคนจากคริสต-
จักรเมืองโครินธ์ได้ไปหาท่าน และเล่าให้ท่านฟังถึงปัญหาต่างๆที่
เกิดขึ้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

จดหมายฉบับนี้ส่วนใหญ่เกี่ยวกับปัญหาในชีวิตคริสเตียน
และปัญหาในคริสตจักรท้องถิ่นคือ การแตกแยกกัน การฟ้องกันที่
ศาล การรับประทานอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพแล้ว การรับพิธี
มหาสนิท ผู้สอนเท็จ การสมรสและการหย่าร้างกัน การพูดภาษา
ต่างๆและการเป็นขึ้นมาจากความตาย

จดหมายฉบับนี้มีสาระที่สำคัญ 3 ประการคือ คำสอนว่าพระ
คัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า (2:9-14) คำสอนเกี่ยวกับความ
รัก (13) และคำสอนเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตาย (15)

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 โครินธ์

ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้คือเปาโล เขียนในปีค.ศ. 57 ใน
จดหมายฉบับที่ 2 ซึ่งเขียนถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์นี้ เปาโลมี
ความชื่นชมยินดีเพราะคนที่เคยประพฤติผิดประเวณี นั้นได้กลับใจ
ใหม่แล้ว เปาโลพูดถึงความกระวนกระวายและความทุกข์ใจของท่าน
และว่าท่านได้รับความบรรเทาใจเมื่อที่ตัสไปหาท่าน เปาโลอ้างอีก
ครั้งว่าท่านเป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ และบอกให้คริสตจักร
เตรียมพร้อมที่จะต้อนรับท่านเมื่อท่านจะไปเยี่ยมเยียน เขาในไม่ช้า
ดูเหมือนว่าที่ตัสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงเมืองโครินธ์

ในบทที่ 8 และ 9 มีคำสอนที่ดีมากเกี่ยวกับการถวายทรัพย์
ของคริสเตียน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือกาลาเทีย

ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้คือเปาโลเขียนในปีค.ศ. 57 เปาโล
ได้ออกประกาศเทียวแรกในเมืองอันติโอกในแคว้นปิสิดีย เมือง
อิโคนิยม เมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี เมืองบีมฟีเลีย และเมือง
อัททาลิยา มีหลายคนได้รับความรอดที่เมืองเหล่านั้น และเปาโลได้

รับใช้ที่นั่นอีกในการประกาศเกี่ยวกับที่สองและสามของท่าน แต่มีพวกยิวได้ให้พวกคริสเตียนชาวกาลาเทียถือพิธีสัปดาห์และพิธีต่างๆของโมเสสไว้ในความเชื่อของเขาด้วย (กจ 15:1) คำสอนที่ผิดนี้ได้ขยายออกไปทั่วแคว้นนั้น และทำให้พวกคริสเตียนต้องเข้าร่วมในศาสนา ยิว ทำให้พวกคริสเตียนที่เคยรับเชื่อกับเปาโลได้ละทิ้งท่าน และได้ปฏิเสธการเป็นอัครสาวกแท้ของท่าน จดหมายฉบับนี้เป็นคำกล่าวจากเปาโลถึงคริสตจักรทั้งหลายที่แคว้นกาลาเทีย (1:2) เปาโลขอให้เขากลับไปเชื่อข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ จดหมายฉบับนี้ได้อธิบายถึงข้อผิดพลาดในคำสอนของพวกยิว และได้ยกย่องคำสอนว่าเราเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

ประวัติความเป็นมาของหนังสือเอเฟซัส

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม ที่คิแกัสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวเอเฟซัส (6:20-21) จดหมายอื่นๆที่เปาโลเขียนขณะที่ท่านติดคุกอยู่คือฟิลิปปี โคลโลสี และฟีเลโมน เปาโลเคยสั่งสอนที่เมืองเอเฟซัสเป็นเวลา 3 ปี ซึ่งในเมืองนั้นมีวิหารและรูปของนางพระอารเทมิส (กจ 20:31) เป็นศูนย์กลางทางศาสนาของประชาชน

จดหมายฉบับนี้ได้เน้นถึงพระกายของพระคริสต์ คือ ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ แต่จดหมายถึงชาวโคลโลสีเน้นถึงศิรัษะของพระกายนั้น คือ พระคริสต์ผู้เป็นศิรัษะของคริสตจักร

เนื้อเรื่องที่สำคัญในจดหมายฉบับนี้ก็คือ คำแห่งการไถ่บาป ความรอดโดยความเชื่อ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพวกคริสเตียน การทำลายสิ่งกีดกันระหว่างชาวยิวกับชาวต่างชาติ และการเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์

ประวัติความเป็นมาของหนังสือฟิลิปปี

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม (1:13; 4:22) เปาโลมีความรักเป็นพิเศษต่อคริสเตียนที่เมืองฟิลิปปี (ซึ่งอยู่ในแคว้นมาซิโดเนีย) เป็นเมืองที่ท่านเคยติดคุกอยู่กับสิลาส จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายแห่งความรักที่มีต่อพวกคริสเตียนเมืองฟิลิปปี เพราะพวกเขาเคยส่งความช่วยเหลือให้แก่

เปาโลขณะที่ท่านติดคุกอยู่ พวกเขาเคยส่งเงินและของใช้ไปให้เปาโล โดยเอปาโพรดิทัส (4:10, 16-18) โปรตสังเกตุความรักของเปาโล ต่อพวกคริสเตียนที่นี่ (1:3, 7-8; 2:12; 4:1) เปาโลได้รับประสบการณ์แห่งชัยชนะขณะที่ท่านติดคุกคือ มีความยินดีในการขัดสนและความทิวกระหาย และมีใจชื่นชมยินดีเสมอ เปาโลได้ขอให้พวกคริสเตียนที่เมืองฟิลิปปีมีนิสัยเช่นเดียวกับท่านในทุกสถานการณ์ ในจดหมายฉบับนี้ พระเจ้าทรงเปิดเผยผ่านเปาโลเพื่อให้เราเห็นว่าเรา "กระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์" (ฟป 4:13)

ประวัติความเป็นมาของหนังสือโคโลสี

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม (1:24; 4:18) ที่คิกัสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวโคโลสี (4:7-8) เป็นไปได้ว่าที่คิกัสได้ส่งจดหมายฉบับนี้และจดหมายถึงชาวเอเฟซัสในเวลาเดียวกัน และโอเนสิมัสไปกับเขาด้วย (4:9)

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้เพื่อแก้ไขปัญหาบางอย่างในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี เช่น การไหว้ทูตสวรรค์ การตามพิธีกรรมต่างๆของมนุษย์ เป็นต้น เปาโลต้องการให้คริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียอ่านจดหมายฉบับนี้ด้วย (2:1; 4:16) เปาโลทราบถึงปัญหาในคริสตจักรนี้โดยเอปาฟรัสซึ่งอยู่ในกรุงโรมในเวลานั้น (1:7-8) ไม่มีการบันทึกว่าเปาโลเคยไปที่เมืองโคโลสี แต่ถึงกระนั้นท่านก็รู้จักคริสเตียนบางคนที่นี่ ในจดหมายฉบับนี้เปาโลเน้นถึง ความเป็นพระเจ้าและความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ ความครบบริบูรณ์ของผู้ที่เชื่อในพระองค์ และหน้าที่ต่างๆของครอบครัว รวมทั้งนายกับทาสด้วย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 เธสะโลนิกา

เปาโล สilas และทิโมธี เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 52 และพวกคริสเตียนที่เมืองเธสะโลนิกาก็รู้จักท่านทั้งสามนี้ด้วย (1:1) เปาโลเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา (กจ 17:1-10) เราไม่รู้มากนักเกี่ยวกับการประกาศของเปาโลในเมือง เธสะโลนิกา แต่เราทราบจากกิจการ 17:2 ว่าเปาโลได้ประกาศอยู่ที่นั่นเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 3 สัปดาห์ หรือ 3 วันสะบาโต จดหมายสองฉบับนี้ (1 และ 2

เธสะโลนิกา) ดูเหมือนว่า เป็นจดหมายฉบับแรก ๆ ของเปาโลมีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้เราเชื่อว่าจดหมายสองฉบับนี้เขียนขึ้นในเวลาไม่ห่างกันเท่าไร และเขียนขึ้นขณะที่เปาโล ลีลาสและทิโมธี ยังอยู่ที่เมืองโครินธ์ (กจ 18:5) และเป็นเวลาที่เปาโลเพิ่งออกมาจากเมืองเธสะโลนิกานั้นเอง

ในขณะที่เปาโลอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกาไม่นานเท่าไร ก็มีฝูงชนชุมนุมกันชมชู้ท่าน และท่านได้หนีไป (กจ 17:1-9) แต่หลังจากนั้นเปาโลได้ส่งลีลาสและทิโมธี ให้กลับไปที่นี่อีก (3:1-2) และคริสตจักรที่ดีก็ได้เกิดขึ้น

เป้าหมายของจดหมายฉบับนี้ก็คือ เพื่อให้พวกคริสเตียนนี้ ได้เข้าใจถึงความจริงของการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูและเพื่อหนุนใจเขาให้มีการดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์

โปรดสังเกตว่า ในตอนสุดท้ายของแต่ละบทได้พูดถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซู (1:9-10; 2:19-20; 3:13; 4:14-18; 5:23)

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 เธสะโลนิกา

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับที่ 2 นี้ในปีค.ศ. 53 ภายหลังจากที่ท่านเขียนจดหมายฉบับแรกไม่นาน ท่านได้ยืนยันว่าพวกคริสเตียนที่เมืองเธสะโลนิกาได้เข้าใจว่า "วันของพระคริสต์" (2:2) หรือ "วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า" คือการเสด็จกลับมาครั้งที่ 2 ของพระเยซูนั้นใกล้จะถึงแล้ว และเปาโลต้องการจะแก้ไขคำสอนอื่นๆที่ผิดไป และต้องการจะอธิบายคำสอนอื่นเพิ่มเติม เปาโลบอกเขาว่า เริ่มแรกพระเยซูจะเสด็จมาในเมฆเพื่อรับพวกคริสเตียนให้ขึ้นอยู่บนสวรรค์ก่อน และหลังจากนั้น "ลูกแห่งความพิณาศ" (2:3) จะปรากฏขึ้น และต่อไป "คนนอกกฎหมาย" จะปรากฏในยุค 7 ปี แห่งความทุกข์ยิ่งใหญ่แล้ว เปาโลได้ยืนยันว่า บางคนที่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่นได้กินอาหารที่โต๊ะของคริสตจักร โดยไม่ยอมทำงานหรือเขาประพฤติอย่างไม่ถูกต้อง เปาโลบอกเขาว่า ถ้าใครไม่ยอมทำงานก็ อย่าให้เขากิน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 ทิโมธี

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 65 ยูนิสมารดาของ ทิโมธีเป็นชาวยิว บิดาของท่านเป็นชาวกรีก และโลอิส ยายของท่านก็เป็นคริสเตียนด้วย (2 ทธ 1:5)

ทิโมธีได้รับเชื้อที่เมืองลิสตราโดยการประกาศของเปาโล แล้วทิโมธีได้รับพิธีสืบทอดจากเปาโล (กจ 16:3) หลังจากนั้นเปาโลได้พาทิโมธีร่วมทางไปประกาศกับท่านด้วย

จดหมายสามฉบับของเปาโลคือ 1 และ 2 ทิโมธี และทิตัส ถูกเรียกโดยทั่วไปว่า "จดหมายสำหรับศิษยาภิบาล" จดหมายสามฉบับนี้ได้เขียนขึ้นเพราะว่าได้เขียนถึงผู้รับใช้ของพระคริสต์ซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดูคนของพระเจ้าในสถานที่ต่างๆ จดหมายฉบับแรกจากเปาโลถึง ทิโมธีนี้อาจจะเขียนขึ้นหลังจากเปาโลออกจากเมืองเอเฟซัสไปยัง แคว้นมาซิโดเนีย (1:3; กจ 20:1) หรืออาจจะเขียนขึ้นหลังจากที่เปาโลได้รับการปลดปล่อยจากคุกที่กรุงโรม ทิโมธีอาจจะเป็นศิษย์ที่สนิทที่สุดกับเปาโล เพราะเปาโลได้เรียกท่านว่า "ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้า" (1:2) ในจดหมายฉบับนี้เปาโลได้สอนทิโมธีเกี่ยวกับหน้าที่ของศิษยาภิบาลของคริสตจักรท้องถิ่น คือ เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับคริสตจักรอื่นๆ และเกี่ยวกับการสอนพวกคริสเตียน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 ทิโมธี

ในครั้งสุดท้ายที่เปาโลติดคุกที่กรุงโรม (1:8, 16; 2:9) และในเวลาที่ท่านใกล้จะ ถูกประหารชีวิต ท่านได้เขียนจดหมายอำลาไปถึงทิโมธี และขอให้ทิโมธีมาหาท่าน เพราะจะเน้นจดหมายฉบับที่ 2 ถึงทิโมธีนี้ เป็นจดหมายฉบับสุดท้ายของเปาโลที่อยู่ในพระคัมภีร์

ในจดหมายฉบับนี้ เราได้เห็นความหวังอันชื่นชมยินดีของเปาโล ซึ่งเป็นจดหมายแห่งชัยชนะและเป็นเสียงร้องด้วยความชื่นชมยินดีของผู้ที่มีชัยชนะแห่งความตาย ได้เน้นถึงความซื่อสัตย์ในการรับใช้พระเจ้า ท่านได้อธิบายถึงสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในยุคนี้ (บทที่ 3) และพูดถึงการเตรียมพร้อมที่จะไปสวรรค์ของท่านด้วย ซึ่งเปาโลเชื่อว่า จะสำเร็จอีกไม่นาน เปาโลได้สอนทิโมธีว่า ทิโมธีควรจะรับใช้พระเจ้าอย่างไรหลังจากที่ท่านไปสวรรค์แล้ว

ประวัติความเป็นมาของหนังสือทิตัส

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 67 ทิตัสเป็นชาวกรีกซึ่งรับเชื่อโดยเปาโล ทิตัสไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับเปาโลในครั้งที่พวกคริสเตียนได้ปรึกษากันถึงเรื่องพระราชบัญญัติของโมเสสกับชาวต่างชาติ เราไม่รู้มากนักเกี่ยวกับทิตัส นอกจากว่าเปาโลให้ท่านอยู่ที่เกาะครีตเพื่อจะช่วยในการตั้งคริสตจักรที่นั่น

จดหมายสั้น ๆ นี้ก็เหมือนอย่างจดหมายสองฉบับที่เปาโลเขียนถึงทิโมธี เปาโลไว้วางใจในทิตัสอย่างมาก และเรียกท่านว่า "เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า" (2 คร 8:23) ในเวลาที่เปาโลไม่สบายและท้อใจ ทิตัสได้เดินทางจากเมืองโครินธ์มาเยี่ยมเยียนท่านซึ่งเป็นการหนุนใจท่านอย่างมาก (2 คร 2:13; 7:6, 13)

จดหมายฉบับนี้มีคำสอนสำหรับผู้รับใช้ ครอบครัว และประชาชนทั่วไป

ประวัติความเป็นมาของหนังสือฟีเลโมน

ในขณะที่เปาโลเป็นนักโทษที่กรุงโรม ท่านได้นำโอเนสิมัสให้รับเชื่อในพระเยซู โอเนสิมัสเป็นทาสที่หนีจากนายของเขาชื่อ ฟีเลโมนไปยังกรุงโรม เปาโลเขียนถึงฟีเลโมนนายของโอเนสิมัส ขอให้เขายกโทษให้โอเนสิมัส และต้อนรับเขาเหมือนอย่างพี่น้องในพระคริสต์ และเปาโลบอกว่าท่านยอมใช้หนี้ทั้งหมดของโอเนสิมัสที่มีต่อฟีเลโมน

เปาโลมีความหวังว่า ท่านจะได้รับการปลดปล่อยจากการติดคุกครั้งแรกของท่านในกรุงโรม (1:22)

ประวัติความเป็นมาของหนังสือฮีบรู

เราไม่ทราบว่าใครเขียนหนังสือฮีบรูนี้ แต่คนส่วนมากคิดว่าเปาโลเป็นผู้เขียน เราสามารถทราบได้ว่าหนังสือเล่มนี้เป็นจดหมายถึงชาวฮีบรู เพราะว่าตั้งแต่ต้นถึงปลายมีการเปรียบเทียบความเชื่อของคริสเตียนกับพระคัมภีร์เดิม กับเครื่องบูชาและพิธีต่างๆ ของชาวฮีบรูซึ่งเล็งไปถึงพระคริสต์ ข้อแรกพูดถึงบรรพบุรุษ ซึ่งหมายถึงพวกบรรพบุรุษของชาวฮีบรู (ชาวยิว)

จดหมายฉบับนี้ไม่ได้เขียนถึงคริสตจักรใดๆ (เช่น โรม 1

และ 2 โครินธ์ เอเฟซัส ฟิลิปปี โคลโลสี 1 และ 2 เธสะโลนิกา) หรือถึงพวกคริสตจักร (เช่นกาลาเทีย) หรือถึงคนส่วนตัว (เช่น 1 และ 2 ทิโมธี ทิตัส ฟิเลโมน 2 และ 3 ยอห์น) แต่หนังสือฮีบรูนี้เป็นที่เรียกกันว่า "จดหมายทั่วไป" ซึ่งเขียนถึงชาวยิวที่กระจัดกระจายไป (เช่นหนังสือยากอบ (ยก 1:1) ซึ่งเขียนถึงชาวยิวด้วย) แต่จดหมายฉบับนี้ก็เหมาะสำหรับคริสเตียนทุกคน เพราะว่าเราได้เชื่อและใช้พระคัมภีร์ทั้งเดิมและใหม่เช่นกัน

ชาวยิวที่ไม่เชื่อก็เกลียดเปาโล ชาวยิวที่เชื่อแล้วในกรุงเยรูซาเล็มก็มักจะเชื่อว่าจะต้องตามธรรมเนียมต่างๆของศาสนายิว (กท 2:11-13) พวกคริสเตียนยิวบางคนได้ไปสอนคำสอนผิดให้แก่ผู้เชื่อแล้วในเมืองกาลาเทีย ดังนั้นถ้าเปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ก็เป็นการดีที่ท่านจะไม่ให้ชื่อของท่านปรากฏในจดหมายฉบับนี้ เรารู้ว่าจดหมายฉบับนี้เขียนขึ้นที่กรุงโรมเพราะได้เขียนว่า "พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย" (13:24) ทิโมธีซึ่งได้ติดคุกพร้อมกับเปาโล เพิ่งได้รับการปล่อยตัว (13:23) และเปาโลหวังว่าอีกไม่นานท่านจะได้รับการปลดปล่อยด้วย (13:19) ดูเหมือนว่าหนังสือ 2 เปโตร 3:15-16 ชี้ให้เห็นว่าเปาโลเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรูนี้ เพราะว่าเปโตรพูดถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับชาวยิวซึ่งท่านว่า "มีบางข้อที่เข้าใจยาก" ซึ่งเล็งถึงคำเขียนของเปาโล

หนังสือฮีบรูเขียนก่อนการทำลายกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร ซึ่งเกิดขึ้นในปีค.ศ. 70 (10:2-3; 13:10-11)

หนังสือเล่มนี้เน้นว่า พระเยซู ซึ่งเป็นมหาบุโรหิต เครื่องบูชา และพระผู้ช่วยให้รอดก็ประเสริฐกว่าสิ่งต่างๆในสมัยของโมเสส

ประวัติความเป็นมาของหนังสือยากอบ

หนังสือยากอบนี้ได้เขียนขึ้นในปีค.ศ. 45 ถึงคริสเตียนชาวยิวที่กระจัดกระจายไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้ไม่ได้เป็นน้องชายของยอห์น (กจ 12:1-2) แต่อาจจะเป็น "ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า" (กท 1:19) ซึ่งได้พูดถึงยากอบในมัทธิว 13:55 พร้อมกับโยเสส ซีโมน และยูดาหรือยูดาซึ่งเป็นผู้เขียนหนังสือยูดา ยากอบเป็นผู้นำในการประชุมปรึกษาที่กรุงเยรูซาเล็ม (กจ 15:2, 13-21) ท่านได้รับเชื่อหลังจากที่พระเยซูถูกตรึง

ไว้บนกางเขน (ยน 7:5)

หนังสือเล่มนี้สอนถึงเรื่องความเชื่อกับการประพบัติ ความบาปของลึน และการรักษาให้หายจากโรค โดยการอธิษฐาน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 เปโตร

เปโตรได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในระหว่างปีค.ศ. 60 และ 70 จากกรุงบาบิโลน เปโตรเป็น "อัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หนัด" (กท 2:7-8) เหมือนอย่างเปาโลเป็นอัครสาวกสำหรับพวกต่างชาติ เปาโลไปประกาศต่อพวกต่างชาติซึ่งอยู่ในประเทศกรีซและกรุงโรม แต่เปโตรไปประกาศที่กรุงบาบิโลน แล้วได้เขียนจดหมายสองฉบับนี้จากที่นั่น (5:13) กรุงบาบิโลนในที่นี้ไม่ได้หมายถึงกรุงโรม ชื่อของกรุงบาบิโลนนี้ได้อยู่ในทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่มากกว่า 270 ครั้ง และไม่ได้หมายถึงกรุงโรมจนกระทั่งยอห์น ได้ใช้เป็นคำเปรียบเทียบกับหนังสือวิวรณ์ซึ่งได้เขียนขึ้นอีก 30 ปีต่อมา ไม่มีข้อพระคัมภีร์บอกว่าเปโตรเคยไปที่กรุงโรมแต่มีหลายข้อที่แสดงว่าเขาไม่เคยอยู่ที่นั่น ในโรมบทที่ 16 เปาโลไม่ได้พูดถึงเปโตร แต่ได้พูดถึงอีกหลาย ๆ คนซึ่งอยู่ที่กรุงโรม และเปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรมในตอนที่เปาโลถึงที่นั่น (กจ 28:16-24) ไม่มีจดหมายฉบับใดของเปาโลที่เขียนขึ้นขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรมที่พูดหรือแสดงว่าเปโตรเคยอยู่ในกรุงโรม ใน 2 ทิโมธี 4:11 เปาโลเขียนว่า "ลูกคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า"

อันดรูว์ ซึ่งเป็นน้องชายของเปโตร ได้นำเปโตรไปถึงพระเยซู (ยน 1:41-42) เปโตรเป็นชาวประมงซึ่งอยู่ที่แคว้นกาลิลีในตอนที่ท่านรับเชื่อ และท่านกลายเป็นคนแรกในพวกอัครสาวก 12 คน พระเยซูทรงตั้งคริสตจักรไว้บนความเชื่อของเปโตร ซึ่งความเชื่อนี้เป็น "ศิลา" ที่มั่นคง และไม่ได้ตั้งคริสตจักรไว้บนเปโตร ซึ่งชื่อเปโตรหมายความว่า "หินเล็ก ๆ" ที่ไม่มั่นคง (1 ครุ 3:11)

เป้าหมายของจดหมายฉบับนี้คือ แสดงว่าความหวังของคริสเตียนเป็นความหวังอันมีชีวิตแห่งมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย จดหมายฉบับนี้มีคำสั่งและคำแนะนำหลายอย่างที่จะช่วยคริสเตียนใหม่ๆ ให้ตั้งมั่นคงในความเชื่อ

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 เปโตร

ซีโมนเปโตรได้ลงนามว่าท่านเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ท่านพูดถึงจดหมายฉบับแรกของท่าน และขอให้ผู้อ่านทั้งหลายระลึกว่าเปโตรได้อยู่กับพระเยซูในตอนที่เราองค์ได้ทรงจำแลงพระกาย (1:16-18) จดหมายฉบับนี้เขียนถึงพวกคริสเตียนที่อยู่ในแคว้นเอเชียน้อย ในช่วงที่เปโตรคิดว่าอีกไม่นานท่านจะต้องตาย (1:14) จดหมายฉบับนี้เป็นฉบับสุดท้ายของเปโตร และมีคำแนะนำและคำสั่งสอนสุดท้ายสำหรับเพื่อนคริสเตียนที่รักของท่าน เปโตรขอให้เรามีความเชื่อ ความบริสุทธิ์ ความหวังและขอให้เขาเจริญขึ้นในพระคุณ เราเชื่อว่าจดหมายทั้ง 2 ฉบับนี้ได้เขียนจากกรุงบาบิโลน ที่ซึ่งเปโตรได้ประกาศพระคริสต์กับพวกยิวที่ยังอยู่ที่นั่นคือพวกที่ยังไม่ได้กลับมาจากการเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน หลังจากกิจการ 15:7 พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าเปโตรได้กลับมากองเยรูซาเล็มอีกเลย ไม่มีบันทึกที่น่าเชื่อถือได้ว่า เปโตรตายที่ไหนหรืออย่างไร

จดหมายฉบับนี้ พูดถึงความเชื่อแท้ที่จะถูกทำลายในยุคสุดท้าย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 ยอห์น

คนส่วนมากเชื่อว่าอัครสาวกยอห์นเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ รวมทั้งพวกบรรพบุรุษของคริสตจักรก็มีความเห็นพ้องกันว่ายอห์นเป็นผู้เขียน และการใช้ภาษาของจดหมายฉบับนี้ก็เหมือนกับการใช้ภาษาในหนังสือยอห์น จดหมายฉบับนี้อาจจะเขียนขึ้นประมาณปี ค.ศ. 85 หรือ 90 จากเมืองเอเฟซัสซึ่งเป็นที่อาศัยของยอห์น จดหมายฉบับนี้เน้นถึงความรักของคริสเตียน ความสัมพันธ์ระหว่างเรา กับพระบิดา และการดำเนินในความสว่าง จดหมายฉบับนี้เตือนให้เราระวังเกี่ยวกับวิญญาณเท็จ และให้เราแน่ใจเกี่ยวกับความรอดของเรา จดหมายฉบับนี้ ขอให้เรานำวิญญาณของคนบาปมาถึงพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตนิรันดร์ให้ (5:13)

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 ยอห์น

จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายส่วนตัวสั้น ๆ จากอัครสาวก ยอห์นไปถึง "ท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้" ฉบับที่สองนี้เขียนขึ้นเพื่อให้เรารู้ว่าเราควรจะทำอะไรต่อผู้ที่สอนเทียมเท็จ และมีคำเตือนพิเศษว่าผู้ที่ไม่เชื่อคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ก็ยังไม่ได้รับความรอด และคนเหล่านั้นไม่ควรได้รับการต้อนรับอย่างคริสเตียน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 3 ยอห์น

ฉบับที่สามนี้เขียนโดยอัครสาวกยอห์นไปถึงกายอัส ซึ่งมีชื่อเสียงดีในการต้อนรับแขก พวกบรรพบุรุษของคริสตจักรได้เป็นพยานว่าผู้ที่เขียนฉบับที่ 2 และ 3 นี้เป็นอัครสาวกยอห์น อาจารย์ เอชเบียส เข้าใจว่ายอห์นได้เขียนฉบับที่ 2 และ 3 หลังจากที่ท่านได้รับการปล่อยจากเกาะปัทมอส ซึ่งหลังจากที่ท่านได้เขียนหนังสือวิวรณ์แล้ว

ฉบับนี้ได้ยกย่องกายอัสสำหรับการประพฤติแบบคริสเตียนของเขาได้เตือนเขาถึงเรื่องดิโอเตรเฟส (ซึ่งเป็นผู้สอนผิดและผู้ล่อลวงคนอื่น) และได้ยกย่องผู้ชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส

ประวัติความเป็นมาของหนังสือยูดาส

ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้คือยูดาสซึ่งเป็นน้องชายของยากอบ ท่านทั้งสองเป็นน้องชายของพระเยซูเจ้า คือเป็นบุตรชายของโยเซฟ และมารีย์ แต่ท่านทั้งสองได้ถ่อมใจลงและเรียกตัวเองว่า "ผู้รับใช้ (ทาส) ของพระเยซูคริสต์"

ยูดาสได้เตือนพวกคริสเตียนเกี่ยวกับผู้สอนเทียมเท็จเหมือนกับจดหมายฉบับที่ 2 ของเปโตรและขอให้ผู้อ่าน "ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อ" โดยเตือนเขาว่า หลังจากที่พระเจ้าทรงช่วยพวกอิสราเอลให้พ้นจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ พระองค์ได้ทรงทำลายทุกคนในพวกเขาที่ไม่เชื่อ พระองค์ได้ทรงรักษาคนบาปไว้จนกว่าจะถึงเวลาพิพากษา พระองค์ได้ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ และพระองค์จะทรงพิพากษาคนที่กล่าวก้าวร้าวและ "คนเพื่อผืนแต่เรื่องสกปรกโสโครกเหล่านี้ได้กระทำให้เนื้อหนังเป็นมล

ทิน” ยูดาสได้ใช้คำพยากรณ์ของเอโนคเกี่ยวกับการครอบครองของพระคริสต์ (ในยุค 1000 ปี) และการพิพากษาของพระองค์ในเวลานั้น

ประวัติความเป็นมาของหนังสือวิวรณ์

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มเดียวในพระคัมภีร์ซึ่งเริ่มต้นและลงท้ายว่า ผู้ที่อ่านและประพฤติ ตามคำสั่งสอนที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้จะได้รับพระพร

อัครสาวกยอห์นเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ (1:4) ในปีค.ศ. 95 ขณะที่ท่านถูกเนรเทศไปอยู่ที่เกาะปัทมอส (1:9) “วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์” นี้ได้เขียนไปถึงคริสตจักรทั้ง 7 แห่งโดยผู้นำของแต่ละแห่ง (ทูต) เพื่อจะเข้าใจหนังสือวิวรณ์ได้อย่างละเอียด เราควรอ่านหนังสือดาเนียลก่อน เพราะว่าคำพยากรณ์ในหนังสือดาเนียลเป็นพื้นฐานสำหรับคำพยากรณ์ ในหนังสือวิวรณ์คำสั่งสอนสำหรับคริสตจักรทั้ง 7 นั้นก็เป็นที่สำหรับสมัยนั้น (1:11) แต่คำพยากรณ์ส่วนมากก็เป็นสำหรับอนาคต “เหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหลัง” (1:19) คำสั่งสอนสำหรับคริสตจักรทั้ง 7 นั้น ซึ่งอยู่ในบทที่ 2 และ 3 ก็เป็นสำหรับคริสตจักรในเวลานั้นเอง คือคริสตจักรทั้ง 7 นั้น ไม่ได้เปรียบเทียบเป็นเวลา 7 สมัยของคริสตจักรซึ่งจะต้องสำเร็จก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ (ซึ่งเป็นคำสอนเท็จ) เพราะว่าถ้าเป็นอย่างนั้น คำสอนของพระเยซูว่าพระองค์จะกลับมาอย่างขโมย และเราควรคอยทำการเสด็จกลับมาของพระเยซูตลอดนั้นก็จะมีผลไป (มธ 24:36; มก 13:32-37) และคำตรัสที่ว่า “ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระ ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์” (กจ 1:7) ก็จะมีผลไปเช่นกัน แต่ละคนที่ตั้งวันและเวลาสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูก็ทำผิดอย่างมากมาย

เราควรพยายามตีความหมายของหนังสือวิวรณ์นี้อย่างตรงไปตรงมา หนังสือนี้พูดถึงการปรากฏของผู้ต่อต้านพระคริสต์และผู้พยากรณ์เท็จ การทุกข์ทรมานยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นเวลา 3 ปีครึ่ง หรือ 42 เดือน และการที่ผู้ต่อต้านพระคริสต์จะเป็นผู้นำของโลกและต้องการให้ทุกคนนมัสการเขาด้วย หนังสือนี้กล่าวถึงการปกป้องของพระเจ้าต่อประเทศอิสราเอล การเสด็จกลับมาของพระเยซูพร้อมด้วยสง่าราศี การสงครามที่อารมาเกตโดน การครอบครองของพระเยซูในโลกนี้

หน้า 2571

เป็นเวลา 1000 ปี บนบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิด และการพิพากษา
ครั้งสุดท้ายต่อพวกคนที่ไม่เชื่อที่ตายไปแล้ว ในที่สุดพระเจ้าจะ
ประทานกรุงเยรูซาเล็มใหม่ให้มาอยู่บนโลกนี้ และพวกที่รอดแล้วจะ
ประสบความสุขนิรันดร์กับพระเจ้าและพระคริสต์ (22:18-19)
หนังสือนี้เป็นหนังสือปิดท้ายพระคัมภีร์ทำให้พระคัมภีร์เสร็จบริบูรณ์